По конфіскаті. — Наклад другий!

Ч. 143. Львів, середа 16. серпня 1922. Почтову належність оплачено гуртом. Рік I.

ГРОМАДСЬКИЙ ВІСТНИК

Виходить о годині 7. рано.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 1500 М ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 лірів, Швайцарії 5 фр. шв., Німеччині 100 марок, Чехословаччині 30 корон ч., Болгарії 60 левів, Румунії 50 лей, Австрії 3000 корон. Зміна адреси 100 марок польських.

ОГОЛОШЕННЯ: Рядок дрібного друку або його місце в рубриці „Оголошення“ 100 М., в „Надісланім“, в „Оповістках“ і некрольоґи 200 М. Між новинками і в редакційній части 300 М., на першій стороні 400 М. За дрібні оголошення 30 М від слова; товстим друком подвійно. В неділі і свята 50% дорозче.

Один прим. 60 Мкп.

РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ й ЕКСПЕДИЦІЯ: ЛЬВІВ, РИНОК ч. 10

Довкола Східної Галичини.

(Голоси польської преси.)

В останніх днях польська преса, як в Галичині, так і в Польщі, переповнена всякими розважуваннями, застереженнями, окликами і окриками на тему Східної Галичини. Ріжні польські партії і їхні органи в засаді нічим не ріжняться в оцінці і евентуальних заключеннях на цю тему. Преса всіх напрямків починаючи „Ґазетою Варшавскою“ і кінчаючи соціялістичним „Роботнік-ом“ на всі лади перемелює закорінені в польській публіцистиці фальші й нісенітниці, аби тільки закінчити свої „аргументи“ побожним: „за всяку ціну“!

Для нас, як безпосередньо і в найвищій мірі животно інтересованих в тій справі, одно є цікаве, а саме, що польська політика, куди тільки не повернеться, мусить зачіпити за неполаднану східно-галицьку справу. Це доказує з одного боку, що істнуючий стан є ярко анормальний, а з другого боку, що вертовання цеї справи польською політикою мусить найти відповідний відгомін у держав антанти, а тим самим мусить примусити їх вкінці до остаточного вирішення цеї преважної справи.

„Аргументи“, якими послугується польська преса, є голословні, натягнені; вони розминаються вповні з тим фактичним станом, який представили ми вчора коротко на основі міжнародніх актів. Одначе, бажаючи нашій читаючій громаді уприступнити „аргументацію“ польської преси, якою в якімсь люнатичнім самообмані годується безкритичну польську публику, приводимо на цьому місці голоси польської преси.

І так: в „Ґазет-і Варшавск-ій“ висловлює свої погляди на справу Східної Галичини лідер вшехполяків д-р Ст. Гломбіньскі. Він уявляє собі, що варшавські конференції в справі Сх. Галичини „мають дати близчі інформації панови міністрови внутрішніх справ про становище польського громадянства у Східній „Малопольсці“ у відношенню до самоуправного воєвідського устрою, опрацьовуваного в міністерстві, приузглядненню прав і інтересів національних меншостей“.

Вже цей вступ не відповідає дійсности, коли йде мова про трактовання Сх. Галичини як внутрішньо польської справи, бо загально відомо, що тією справою — зовсім зрештою правильно — займається якраз міністерство закордонних справ, значить трактує її як справу міжнароднього характеру. Признання п. Гломбіньского, що тут розходиться „о становище польського громадянства“ Сх. Галичини, є дуже цінне, бо відбирає цій проблємі всю ступлюючу силу на міжнароднім арені. Польська політика не може послугуватися аргументом, що тут співділає заінтересоване східно галицьке населення тільки польська меншість краю.

Решта поглядів п. Гломбіньского є нецікава — за вийнятком склеєної „Звйонзком орг. народових“ „аргументації“, що — мовляв — „трактати в Севр і Сен Жермен Польщі не обовязують і то не лише тому, що Польща їх не затвердила, але також тому, що Поляки, як частина управненого населення б. Австрії, не брали ніякої участи в заключуванню тих трактатів. Прецінь останок Австрії без нашої участи не мав права розпоряджуватися нашою землею в часі, коли та земля була вже нами відзискана і в нашім посіданню. Опісля рижський трактат, заключений з Росією і Україною, усталив наші границі на Сході і перекреслив всі односторонні претенсії, які могли бути підношені з титулу попередніх трактатів. Східна „Малопольска“ є невідлучною частиною „Малопольскі“ і цілої Польщі, а квестіоновання наших прав до того краю рівнається квестіоновацню прав Польщі до цілої „Малопольски“.

Слідкуючи за ходом туманних думок п. Гломбіньского не знати, чи сміятися, чи плакати над його правничими заключеннями. Мовляв, останок б. Австрії не має права розпоряджатися „нашою землею“, але Польща, Росія й Рад. Україна мають повне право до того. В такім разі таке саме право до Сх. Галичини має також нпр. Еспанія або Мексик. — Польське населення Сх. Галичини не брало участи в тих трактатах, так немов би українське населення, котре становить величезну й рішаючу більшість краю, брало участь в рижськім договорі і тим самим рішило свою долю. Льоґічно беручи, п. Гломбіньскі повинен домагатися, щоби населення Сх. Галичини, не тільки польське, але загал населення через своє свобідно вибрано представництво брав участь у всіх трактатах, що доторкають долі цього краю, а це є єдиний правильний шлях до вирішення східно-галицької проблєми. Відкидати правосильність підпису уряду польської держави на трактатах в Сен Жермен і Севр в імя управнень „польського населення“ Сх. Галичини — це казка для малих дітей. На загал велика шкода, що нездарні й нетямущі правники Англії, Франції, Італії й Японії, не прийшли по правну пораду в тій справі до знаменитого „малопольського“ правника п. Гломбіньского, — а певно не були би створили таких поганеньких трактатів в Сен Жермен і в Севр.

П. Гломбіньскі невдоволений порушенням справи Сх. Галичини польським урядом. Найкраще булоб її лишити в спокою, бо вона „зовсім не вимагає міжнародньої акції“. А так „цла дискусія в справі Східної „Малопольски“ лиш достарчає пожаданого жиру ріжним Петрушевичам, Шептицьким і тов.

В тім самім дусі дивиться на справу й „Ржечпосполіта“. „Ніхто не сумнівається — читаємо там — що справа Східної „Малопольски“ є незвичайно важна для польської держави, і що ухвала сойму з 26. липня негайно повинна бути виконана. У відношенню до права і міжнародніх звичаїв мусимо непохитно стояти на становищі, що Східна „Малопольска“ була і є інтеґральною частиною Річипосполитої. Була нею перед розборами і вернула до воскресшої Польщі після розвалу заборчої Австрії і після усунення самозванчої управи Петрушевича. Версайльський трактат з 29. червня 1919 р. в ст. 87 застеріг для головних держав право усталити польські границі на сході, але ті держави в Спа 20. липня 1920, поручуючи Польщі безпосередні переговори з Совітською Росією, справу усталення границь Польщі на Сході в той спосіб полишили Польщі і Росії. Рижський трактат з совітами полишив Польщі Східну „Малопольску“, до котрої на протязі світової війни виставляла свої претенсії Росія. З тією хвилею справа Східної стала квестією тісно внутрішньою Річипосполитої і тим чином трактат в Севр, зрештою ніколи Польщею не признаваний, установляючий иньші границі пізнійшими актами (Спа і Рига), позбавлено у відношенню до нас первісного значіння. Тому погрози Льойда Джорджа, від часу до часу, а останній раз в Генуї, висуваючого справу Східної „Малопольски“ як атут в дипльоматичній грі, мусять остати погрозами, що не мають властивої екзекутиви. Одначе возьмім, що справді справа приналежности Східної „Малопольски“ є на заході поважно квестіонована, то прецінь надання тому краєви через Польщу такої або иншої самоуправи зовсім не вирішує справи“.

Поминаючи всі попередні вислови, які є переливанням з пустого в порожне і служать радше за наркотик імперіялістичних забаганок, останній уступ є згідний з дійсністю. Його слід би тільки доповнити, зглядно докінчити в тім напрямку, що польський уряд взагалі не може розвязати східно-галицької проблєми. Така розвязка булаб одностороннім актом, який безумовно нікого не обовязував би, і так само як трактат в Ризі, не зніс би важности трактатів в Сен-Жермен і в Севр.

Тому „Ржечпосполіта“ не силкується вже на ніякі „правні“ основи, тільки в якімсь пянім стані, в хоробливім засліпленню — бє пястуком об стіл і навчає своїх земляків: „Мусимо мати ту свідомість, що доконані факти, теперішній стан посідання Річипосполитої, мають для світа далеко більше значіння, як протести непризнаваних ніким еміґраційних урядів Петрушевичів, що змагають до створення на терені Східної „Мадопольски“ якоїсь Большевії нумер другий“.

На ту саму нуту блеє й старенький колтунський „Курєр варшавскі“.

Дещо инакше формально дивиться на східно-галицьку проблєму краківський „Час“, котрий вже вдруге забирає голос, бажаючи підперти позицію свого ставленника, проф. Новака.

„В справі східної „Малопольски“ — пише „Час“ — треба відріжнити дві квестії: національну і політичну. Перша є радше внутрішнім питанням польської держави, — друга, на жаль, має міжнародній характер. Говоримо — на жаль, — бож без сумніву для Польщі було би догіднійше й кориснійше, коли могла би справу східної „Малопольски“ вирішити самостійно, не оглядаючися на нікого; але воєнні випадки спричинили, що західні держави поклали руку на деякі польські проблєми і у версайльськім трактаті застерегли собі право їх вирішувати, в порозумінню з Польщею. Головно, коли ходить о східну „Малопольску“, дві причини склонили Англію застерегти собі право інтервенції: відношення до будучої Росії, — і природні богацтва тої провінції, а передовсім нафта“. „В обох напрямках (себ то національнім і політичнім) повинна розвиватися наша акція: треба впорядкувати внутрішні відносини східної „Малопольски“, — так щоби відняти західним державам всякий претекст до інтервенції, а одночасно продовжувати старання, щоби добути від них признання постанов рижського трактату. Перше завдання сповнить статут для східної „Малопольски“, над котрого уложенням працюють політики, візвані п. президентом кабінету. Про подробиці час буде розводитися, коли проєкт буде оголошений; — то одно певне, що статут в нічім не може нарушувати суверенности польської держави на областях т. зв. Червоної Руси, — а заразом мусить узляднити спеціяльні національні умовини тої провінції, ґеоґрафічне положення і забезпечити права польського населення. Вироблення того статуту є тим пильнійше і потрібнійше, що перед уведенням в життя його приписів не можна приступати до виборів у східній „Малопольсці“, не наражуючися на острі протести західних держав. Щож відноситься до дипльоматичної акції, то вона належить до круга ділання міністерства закордонних справ. Ділання його заграничних станиць аж тоді матиме пожаданий успіх, коли вони зможуть покликатися на статут, добровільно (? !) наданий польським урядом і соймом, запевнючий тій провінції досить широку самоупра-

ву, аби узгляднила її спеціяльні інтереси, а так сконструований, що в нічім не нарушить суверенних прав польської держави".

Дуже оригінальні погляди на справу Східної Галичини має варшавський „Роботнік". В ч. 219 з 13. ц. м. орган П. П. С. з цілого розмаху вдаряє на народову демократію, що вирікалася Вильна і Львова, а сьогодня верещить, що східні окраїни і Східна Галичина, то корінно польські землі, де нема ніяких Українців і Білорусинів, а є тілько Білополяки, котрі скоро спольонізуються. Після такого вступу, обчисленого на український сентимент і виборчі шанси П. П. С., п. Голувко (вже саме імя вказує на інтелектуальні дефекти) бере собі до помочі ославлену польську статистику, переведену у Сх. Галичині учениками поль. середніх шкіл і студентами шовіністичного львівського університету, і „доказує", що у львівськім воєвідстві є аж 54 прц. Поляків, у тернопільськім аж 44 прц., у станіславівськім і поліськім аж 21 прц., а у волинськім аж 14·5 прц. Значить, мимо стільки „аж" відсотків Поляків і колиб виборча ординація не кривдила „кресових мешканців, як взагалі національні меншости", то „клюб національних меншостей" мав би стокількадесять послів. Але мимо тих кривд, по словам п. Голувка — „представники тих меншостей увійдуть до сойму і стануть до острої боротьби за свої права". П. Голувко вже й Українців вислав до польського сойму і каже: „А найбільше непримиреними виявлять себе українські посли із Східної Галичини". Навіть деякі компліменти попадаються нам від п. Гол., що ми, політично вироблені, легко можемо потягнути за собою решту послів національних меншостей. А тоді буде біда. І після сього йдуть розпучливі бідкання: „Ми писали, попереджували, вказували на ту небезпеку від хвилі скликання законодатного сойму". Та ніщо з того не вийшло через впертість народової демократії.

А до справи Сх. Галичини становище „Роботніка" є ідентичне із становищем „Ржечпосполіт-ої": Справа Східної Галичини нікого не обходить лиш Поляків і Українців, а що прихильники Петлюри і уряд Рад. України не висувають своїх прав до Сх. Галичини, то є це внутрішньо польська справа між Поляками і галицькими Українцями. Але що ніодна польська партія не згодиться на „відірвання" Сх. Галичини від Польщі і що в Сх. Галичині є 40 прц. Поляків, то Українці мусять стати на становищі польської державности.

Після цього соціялістичний говорун, котрий не має, або не хоче мати поняття про дійсні відносини у Східній Галичині, розвиває перед нами роскішну перспективу. Ставши на становищі польської державности і признавши всі акти польської влади включно з кольонізацією, Українці повинні взяти участь у виборах на основі ухваленої польським соймом виборчої ординації (згідно з котрою в Сх. Галичині припадає один посол на 110 тисяч населення, а в Польщі на 50 тисяч), ставати до боротьби в соймі, т. зн. грати невдячну і безплідну ролю опозиції, а може будучий сойм „зуміє управильнити національні відносини в той спосіб, що 8 міліонів сьогодня головно нерадих Польщі національних меншостей — переміняться на вірних і відданих польській річипосполитій горожан і патріотів польської державности".

Годиться згідно з правдою признати, що становище консервативного „Час-у" є так само імперіялістичне, але без порівнання менше шовіністичне, як становище соціялістичного „Роботнік-а". З людьми таких засад немає дискусії, але цікаво знати, як поводився „Роботнік", коли перед війною Поляків відсилано до російської Думи, або до пруського сойму шукати правди і справедливости.

З Волині.

Кремінецький повітовий Союз кооперативів.

Надзвичайні загальні збори уповноважених повітового Союза кооперативів в Кремінци на Волині відбулися дня 6. ц. м. при участи 25 представників товариств з правом рішаючого голосу і 17 з правом голосу дорадчого. Був також офіційний представник місцевого староства. Головою зборів вибрано С. Жука, його заступником Р. Янчука, секретарем О. Жиглевича.

Заки приступлено до дневного порядку, член надзірної ради А. Бойчук і член правління Як. Граб в зложили заяву, що складають із себе обовязки цього членства по мотивам прінціпіяльного розходження з рештою правління.

Після провірки мандатів вислухано заяву 11 уповноважених про мотиви скликання оцих загальних зборів, а були ними ось такі обставини:

1. Критичний матеріяльний стан Союза.

2. Постанова останніх зборів уповноважених про збільшення пайового внеску, з якої випливає в звязку з важким матеріяльним станом Союза необхідність напруження всіх зусиль до зміцнення його матеріяльного стану, бо при встановленім розмірі пайового капіталу разом з крахом Союза терплять крах і всі товариства.

3. Відкриття відділу Банку Людового в будинку Союза та обняття головою правління М. Панкевичем директури згаданого польського банку, є річчю не тільки ненормальною, але й недопустимою, бо зводить нашу установу з правдивого кооперативного шляху і підпорядковує її політиці банку, установі економічно сильнійшій, перетворюючи наш Союз в капіталістичне підприємство низшого степеня (підчинене відділови банку). Обєднання посади голови правління Союза і директора приватного банку є й суперечне з постановами статуту (§. 48).

Виступає п. Панкевич з докладом про стан Союза. П. Грабів виступає з докладом про діяльність неторговельного відділу Союза, обгрунтовуючи мотиви свого виходу зі складу правління. Йому відповідає п. Панкевич. П. Романченко вказує на недопустиму постановку торговельних операцій Союза, що підривають довірря людности до окремих кооперативних робітників в повіті. П. Трепет домагається маєткового білянсу Союза та освітлює деякі торговельні операції, вказуючи на ненормальне явище в життю Союза як відсутність роботи ревізійної комісії. Дальше виказує нарушення § 48 статута через обєднання Союза кооперативів з Банком Людовим та що картина накреслена правлінням про стан Союза викликує недовіря і тому особи, які стоять у керми, повинні бути усунені, а справи Союза належить піддати строгій ревізії.

П. Панкевич від імени надзірної ради і правління заявляє, що з огляду на „неправильне" становище зборів супроти них (признання права рішаючого голосу представникам непідходячих товариств і відмовлення правлінню змоги відповісти на заміти) вони відмовляються від дальшої участи в загальних зборах.

Прибічники скомпромітованої управи Союза пробують ратувати справу, відчитуючи лист якогось Комаровського з Варшави, ніби на доказ, що опозиція проти управи Союза зааранжована якимсь купцем з Кремінця, який з конкуренцийною метою видав грубі гроші на те, щоби повалити Панкевича і довести Союз до банкроцтва. Одначе цей лист збори назвали провокацією і на внесення гуртка членів приняли такі резолюції:

„Заслухавши заяву уповноважених товариств, доклади членів правління і окремий доклад п. Грабова збори, констатуючи, що правління і рада надзірна не стоять на сторожі інтересів Союза і союзних товариств, а також, що вони порушили § 48 статута Союза і що своєю господаркою довели Союз до критичного матеріяльного стану, загальні збори ухвалили:

а) висловити громадське недовіря як правлінню Союза, так і надзірній раді;

б) перевести вибори правління і ради надзірної;

в) призначити ревізію справ Союзу за минулий час;

г) зажадати від правління список виданих ним боргових зобовязань негайно і оголосити його в часописах, зазначивши, що лише ті зобовязання являються обовязковими для Союза.

Щож торкається перебування Банку Людового в стінах Союза, то загальні збори вбачають в тому шлях до поневолення економічної установи капіталістичною і тому ухвалюють приказати відділови Банку Людового валишити мешкання Союза".

Опісля приступлено до вибору нового правління з 3 осіб і двох заступників і надзірної ради з 7 осіб і двох заступників. Членами нового правління стали: А. Бойчук, Д. Олександрович і С. Жук, заступниками С. Нагорнюк і Осип. До надзірної ради ввійшли: о. Васькевич, А. Миронович-Лізун, О. Жиглевич, Г. Коцюба, П. Дячук, М. Помянковський, а заступниками: М. Семенюк і Скібіцький.

Ухвалено внесену пропозицію про надання права надзірній раді при ревізії справ Союза запрошувати експертів.

Вкінци збори перейшли до біжучих справ. Представник дубенського Союза кооперативів п. Чучман від імени кооперації дубенського і остріжського повіту, а також і Бюро волинської кооперації закликає до консолідації кооперативних сил, до котрої самі Кремінчани в свой час закликали, а далі після пояснень з міст і з дозволу представника кремінецького староства п. Іванського оголошує проєкт резолюції такого змісту:

На сторожі народнього добра.

5)

(Додаток до „Вістника" неуконституованої фондації „Народнього Дому" у Львові).

(Продовження.)

б). Щодо хутора і ліса в Білці. Як відомо. фондація „Н. Д." є власничкою табулярних дібр „Білка-Костенів" в перемишлянському повіті, записаних фондації в році 1863 бп. Теодором Вашкевичем. Від того часу хутір в Білці все був арендований. Послідний контракт посесії заключив з посесорами З. Карпфом і Л Рублем бувший до війни „Управляющій Совѣтъ" на 12 літ, від дня 24 марта 1914 року почавши. Посесори поробили в цю посесію, в живий і мертвий інвентар великі вклади, і все втратили, бо вже в серпні того самого року вибухла війна, а управляючого посесора Карпфа покликано до війска. Весь інвентар і збіже розграбовано. По уступленню Росіян, хутір в Білці заняли австрійські і угорські військові відділи, і мимо усіх заходів посесорів, правительственного комісаря Смулки і політичних властей, — господарили там „по свойому" аж до осени 1917 року. Це все представлено в Вістнику Кураторії за 1919-20 р. стор. 51-55. — Коли по уступленню війска осеню 917 року прийшли посесори, застали весь хутір знищений. Стодола, шопа, курники, кармники спалені, — дім мешкальний знищений, бо австр. війска перемінили його в половині на магазин, а уступаючи, забрали усі вікна, двері, залізні части печей, кухонь, підлогу і т. д. а дах був кулями подіравлений як решето. Не краще виглядала офіцина, котру війско перемінило знову на війскову і шпитальну кухню.

Обі стайні стояли без дверей, вікон, жолобів і стель, зі стінами розбитими ґранатами. Шпихлір був не до вжиткування, бо війско переробило його на шпиталь; забрали засіки, повибивали вікна, помурували перегородні стіни, кухні, і т. д.

З горальні лишилися мури і дах; ціле внутрішне уладження знищено цілковито, а деякі приряди і всі мідні части розкрадено.

Волівню спалили бомбардованням ще на початку війни в 1914 р. одначе лишилися мури. Із цих мурів військовість робила хідники, кухні і инше, а решту порозбирали люде по селу, так що лишилася лише половина мурів; бляху, дещо перепалену, розкрадено. Всі плоти і частоколи спалено, сад вирубано.

Такий був стан хутора в Білці в осені 1917 року.

В квітні 1918 р. негайно по обняттю управи, Кураторія візвала посесорів о заплату залягаючого чиншу і о точне додержування контрактових постанов, головно управлювання всіх ґрунтів. Посесори не повинувалися цьому візванню, виправдуючися неможливістю виконання; тому Кураторія внесла до Суду пов. у Львові до Ч: С. XXII. 316/18 позов о розвязання посесії. Той процес одначе, судячи по вислідам инших анальогічних процесів, не мав виглядів на успіх. Посесорам — без їх власної провини, — віднятий був цілий предмет посесії від 1914 до 1917 року, а в 1917 році вернули вони на руїну. Посесори заявили, що готові заплатити усі залеглости — хоча до цього не обовязані, — і вестимуть раціональну господарку при повнім інвентарі, — але жадали, щоби їм негайно відреставровано і відбудовано всі будинки з горальнею після інвентаря з 1914 року. В тодішніх обставинах не могла фондація ні цього виконати, ні піднятися.

В цій скрутній ситуації Кураторія вибрала з поміж себе правничу анкету, котра мала завдання — провірити і вислідити із судових актів, з яким вислідом кінчилися инші анальогічні процесн о цього рода посесії, і в який спосіб инші власники, а головно правні особи управильнювали у себе посесійні відносини. Ця анкета заявилася за переговорами з посесорами і додатковою загодою, а це для того, бо суди прінціпіяльно відкидали домагання власників розвязання контрактів в подібних случаях. Після переговорів, котрі велися довший час, вибрана анкета прийшла перед Кураторію з готовим начерком додаткової умови, — при зладжуванню котрої руководилася головно основами, на яких управильнювано посесійні відносини фондацій, що остають під наглядом Краєвого Виділу. З подіями, котрі опісля прийшли, і з розпадом Австрії тоді ніхто не числився; тим менше не передбачував ніхто нинішного валютового розвалу, бо вартість коронової австр. валюти була ще в тім часі відносно нормальною. Колиб не ці несподівані і непередбачені тоді події, то доповнююча з посесорами умова не була би для фондації такою страшною, якою її силкується представити теперішна „наказна" управа Н. Дому

(Продовження буде.)

„Вислухавши те, що розпорядженням кремінецького староства без обвинувачень висилаються з міста Кремінця і його повіту відомі кооператори пп. Грабів, Трепет, Герасименко, Романенко і инші, чим руйнуються як місцева, так і взагалі волинська кооперативна робота, присутні ухвалили доручити президії загальних зборів надіслати до волинського воєводи телеграму з проханням припинити висилку з Кремінця й його повіту Грабова, Трепета, Романченка, Герасименка та инших до вияснення цієї справи шляхом слідства, про негайне призначення якого просить п. волинського воєводу".

В заключенні ухвалюється доручити правлінню і надзірній раді негайно приступити до праці.

Дальша кремінецького Союза кооперативів.

Про кремінецькі події одержуємо дальше такі вісти:

Після того, як надзвичайні загальні збори кремінецького Повітового Союза кооперативів висвітлили як слід діяльність тепер уже зясованого п. Михайла Панкевича, винесли йому та всій його компанії громадське недовіря, кремінецьке староство в особі п. Робакевича не могло видержати належної марки і хоть дало було кооператорам і громадянам пп. Якимови Грабову, Маркови Трепетови, Іванови Романченкови та проф. Василеви Біднову проволоку що до вигнання з Волині до 10. серпня ц. р., по незрозумілим причинам рано 8. серпня приказало всіх чотирох арештувати. Коли поліція привела арештованих перед п. Робакевича, він наговорив багато дечого, особливо п. Грабову, якому чомусь показував число „Громадського Вістника" з відділом „Волинський Вістник" і силився одержати від нього ствердження, що то він писав. За свідка тримав коло себе якусь паню референтку. Примірник цього „Гром. Вістника" пан Робакевича держав від п. Леха, шурина п. Панкевича і референта старости. Далі став тикати пальцем на протест, надісланий йому українськими організаціями в Кремінци і заявив, що протест цей передасть прокураторії до дальшого урядування.

Вкінци визначив місця висилки для пп. Грабова і Біднова — Маків коло Варшави, для пп. Трепета і Романченка — Остроленку.

Поліціянти повели всіх на постерунок, а о 9 год. вечером вивезено їх під ескортою на місце призначення.

Того самого дня поліціянт придержав на вулици відомо о громадянина п. Матюшенка і зажадав від нього особистих документів. Предявлені українські документи, які засвідчують його як кооперативного організатора, забрав поліціянт і самого п. Матюшенка покликано опісля до староства на переслухання. Йому також грозить заслання.

Так забирається волинській кооперації самих краших робітників, яких заступити покищо немає ким. А викинення з управи кооперативного Союза кліка тріюмфує і веде дальше свою Юдину роботу, стараючись всіми силами дискредитувати в очах польської влади трудове українське громадянство.

Обезпечуйте від огню свої будинки, збіжа і пашу в Товаристві Взаїмних Обезпечень „ДНІСТЕР" у Львові, улиця Руська ч. 20. 1. 1—14

Конференція в Льондоні.

На дорозі до порозуміння.

Аг. Аваса доносить з Парижа: Поанкаре, Льойд Джордж і Тені дійшли до приняття таких точок, предложених через Поанкаре: Пібрання 26% від приходів з німецького експорту, обложення секвестром німецького мита, заведення контролі над німецьким державним банком через гарантійний комітет з осідком в Берліні, розтягнення контролі над грошевим обігом і емісією скарбових бонів, як також над виготовленням буджетів і відпливом капіталів. Відкинено натомість домагання завести над Реном митну границю і митні уряди коло басейну Рури. Не принято також точки, що торкається участи до висот 60% в німецькому хемічному промислі і проєкту стягання податків в окупованій полосі.

Суперечні домагання.

ПАТ. доносить з Льондону: Комісія знавців обговорювала в суботу 12. ц. м. становище англійських і французьких делегатів в справі контролі над німецькими державними копальнями і лісами. Підчас коли англійські делегати домагалися, щоби контролю примінено тільки тоді коли Німеччина відмовиться виповнити зобовязання, французькі делегати обстоюють, щоби союзникам віддано безпроволочно означену скількість угля і дерева. Засідання закінчено, не осягнувши порозуміння. Після засідання Тені і Жаспар відбули конференцію з Поанкаре і Де Лястері. В кругах зближених до конференції панує далі песимістичний настрій.

Мертва точка.

Аг. Райтера доносить з Льондону, що наради знавців, в справі конфіскати німецьких державних копалень і лісів станули на мертвій точці В справі мораторії заявилися французькі делегати за реченцем до 31. грудня ц. р., італійські делегати предложили реченець до кінця 1923 р., а англійські делегати хотіли реченець продовжити ще більше.

Англійські контрпредложення.

Англійське урядове донесення подає, що у відповіди на предложення Поанкаре, виготовлено вже англійські контрпредложення, які вже Льойд Джордж обговорював з Поанкаре. Як доносить „Ивнінг Стендерд", Льойд Джордж і Тені старалися оноді переконати Поанкаре, що англійські предложення є зглядом Німеччини доволі строгі.

Голоси італійської преси.

Римська „Трибуна" пишучи про льондонську конференцію, осуджує тезу Поанкаре і виступає проти методи категоричних домагань Поанкаре, що викликує тільки небажані подразнення. Булоб абсурдом — пише денник — давати Німцям мораторію і в той самий час вводити там зарядження, що спинюють економічне життя Німеччини і можуть викликати погубні наслідки також серед союзників. Італія — кінчить „Трібуна" — котра потребує вугля і сирівців, противиться примінению в Німеччині контрольних заряджень, які можуть погіршити тільки фінансове положення Німеччини і примусити її до дальшої емісії банкнотів.

Денник „Аціоне" обговорюючи льондонську конференцію пише; Наші делегати не боронили італійських інтересів, але захоплені на вид гуманітарною стороною англійської тези, стали її попирати неначе власний твір.

„Джорнале ді Італія" пише: Англійська політика стремить з одного боку до уділення Німеччині мораторії при одночаснім обтяженню її гіпотеки, з другого знов до зміцнення свого політичного авторітету, у відношенню до союзних держав, приневолюючи їх подекуди полагодити воєнні довги.

Ціла преса висловлює признання для Сканцера тому, що боронить в Льондоні тези нероздільности міжсоюзних довгів і справи німецьких відшкодовань.

Французьке заперечення.

Аг. Аваса доносить з Льондону: У французьких кругах дементують вістку, неначеб Льойд Джордж вніс предложення передати Союзови Народів всі спірні питання, що витворилися на льондонській конференції.

Сканцер у Льойд Джорджа.

Пат. доносить з Льондону: Неприсутність італійського делегата Сканцера, на останній нараді премерів, викликала в льондонських політичних кругах велике здивовання. Вечером, коли дійшло до компромісу, приняв Сканцера англійський премер Л. Джордж.

Положення що більш складне.

З Ліфилду доносять: Знавці котрим передано до розгляду англійські контр-предложення в справі мораторії для Німеччини, відбули два засідання. Дня 14. ц. м. мала також місце обширна дискусія між премерами союзних держав. Всі ті наради не довели однак до дійсного поліпшення ситуації.

Політичний кореспондент „Обсервера" пише, що це питання є тепер більш складне, чим було в пятницю. Найблизче засідання премерів відбудеться у второк 15. ц. м. і буде строго довірочне. Англійський кабінет, що відбув в неділю 13. ц. м. довірочне засідання, рішив вповні поперти змагання Л. Джорджа і дальше ведення переговорів передав цілковито в його руки.

Міжнародня позичка на цілі відбудови.

Пат. доносить з Льондону: В часі наради Поанкаре з делегатами Бельгії і Італії, принято правдоподібно проєкт міжнародньої позички на цілі відбудови. Проєкт узалежнено від загального управильнення міжсоюзних довгів. Крім того відложено би на два місяці розвязку питання про репарації, після чого вирішеноб умови мораторії і висоту німецьких виплат готівкою. Друге предложення предбачує для Німеччини коротку мораторію, приймаючи одночасно розтягнення секвестру на митні оплати і побирання 26 прц. від німецького експорту. Союзники розвязали би відтак справу виплат готівкою, питання німецьких сплат і справу управильнення міжсоюзних довгів.

Оптим'зм в Парижі.

„Н. Фр. Пр." доносить з Парижа: В урядових французьких кругах надіються, що дійде до порозуміння між Льойд Джорджем і Поанкаре. Положення замітно поправилось і не є виключене, що дійде до цілковитого узгіднення англійсько французьких поглядів. В Парижі числяться з можливістю повороту Поанкаре в найблизчому часі.

МИКОЛА ГОЛУБЕЦЬ.

Олександер Архипенко.

III.

Популярність Архипенка. — Архипенко-Айнштайн. — „Росіянин" — „Українець". — Переднє слово Дайблера.

Ніхто з українських, а мало котрий із західньо-европейських плястиків сучасности нездобув собі таку широку популярність на обох півкулях ґльобу, як Архипенко. Не має мабуть ні одної культурної нації, якої мистецька література не зродилаб зацікавлення для цього виїмкового художника, коли вже не в формі вичерпуючої монографії, то бодай принагідної статі. Попереду всіх іде в тому напрямі Німеччина, яка сталась свого рода новою батьківщиною Архипенка; в слід за нею ідуть — Франція, Англія, Еспанія, Америка. Усі ті краї і народи мали уже змогу познакомитися з творчістю Архипенка безпосередно, а всюди вимовляється його імя з тим тривожним зацікавленням, з яким ліки і фаховці вимовляють імя творця релятивної теорії Айнштайна.

В дійсности, не дивлючись на розбіжність областий творчости, є „щось", що єднає тих двох людий і ставить на чоло зусиль модерного інтелєктуалізму Я сказав би — та „релятивність," яка одинока дає основу коли не для зрозуміння то бодай „релятивного" відчуття плястичних креацій Архипенка

Але хто з Українців, що під теперішню пору стоять кількома фронтами проти ворожої навали, мав нагоду познайомитись бодай з частиною тої „літератури" про Архипенка, тому стало ніяково на думку — на скількиб наша боротьба була улегчена, як би так поруч імени цього світової слави артиста стояв епітет. „Українець" замісць іґноратного, невірного — „Росіянина". А так — тих десять лт зростаючої з дня на день популярности Архипенка затрачено даремне не тільки для повного освітлення індивідуальности артиста, але й для справи його батьківщини. Та годі!

З поміж письменників, які взяли на себе завдання герольдів мистецької творчости нашого земляка, на перше місце висовується Росіянин Іван Ґоль, який заприязнившись з художником на парижському ґрунті, з того часу стався його теоретичним „alter ego". Журнальні статті, вступи до катальоґів і альбомів репродукцій творів Архипенка на усіх мовах культурного світа, переважно підписані іменем цього теоретика-ентузіяста. Виходить, що устами Ґолла говорить сам артист і тим його енунціяції інтересні. Алеж Ґоль, не дивлючись на свою виїмковість у відношенню до Архипенка, далеко не одинокий його інтерпретатор. Секундує йому ціла ґрупа споріднених духово близьких йому поетів і теоретиків мистецтва, з яких на цьому місці мусимо виріжнити обєктивного Німця Теодора Дайблера та Француза Маврікія Райналя. В писаннях тої трійці треба нам шукати ключа до розвязки проблєми, якій на імя „Архипенко".

Спробою обєктивного освітлення творчости Архипенка є в першу чергу переднє слово Дайблера до альбому, виданого 1921 р. в Потсдамі в накладні Кіпенгаєра.

З огляду на кінцеві виводи позволю собі цю студію зацитувати обширнійше:

„Сказав раз Гайне — читаємо там, — що при читанню Пісні Нібелюнгів мається враження, начеб вежі ґотицьких соборів кинулися взаїмно на себе. Так монументально можуть ділати людські постаті. В самій речі, в мистецтві не завсігди ходить о розміри, коли мова про монументальність. Мініятури Жана Фуке в Кантеллі переконують нас про це наглядно.

Дякуючи їхньому гієратичному спокоєви і самозрозумілий чистоті стилю, викликають вони далеко достойнійше а при тому шляхотнійше враження, аніж ціла караваиа фрескових мальовил, на примір Беноццо Гоццолі в пізанському Кампо Санто. Чому візантійські ікони такі недоступні? Бо вони переважно нічого не оповідають, але просто унаглядню́ть трагізм того, що істнує світ.

Самим упрощенням не досягнеться монументальности ніколи; для цього треба загально-людського, повзжного жесту. Краще: усім доступного, але тільки одномоментного прожиття. Модерне мистецтво здобувається на монументальність дуже рідко".

З польських справ.

Польсько-італійський договір.

Супроти цього, що замкнено сесію італійського парляменту, а польсько-італійський торговельний договір, заключений в Ґенуї, до тепер іще не ратифікований, війде в життя силою королівського декрету, який на днях має появитися.

Засідання комісій.

Дня 12. ц. м. прибув Новак до польського сойму, де відбув нараду з Тромпчиньским. Вислідом нарад було поручення Тромпчиньского для головної соймової канцелярії в справі скликання на четвер 17. ц. м. засідання получених комісій — конституційної і закордонної в цілі обговорення урядових проєктів.

Мілітаризація Польщі.

Польща, яка наслідком поширення своїх кордонів поза етнографічні межі находиться у вічній небезпеці і на ворожій стопі супроти сусідів, не в силі переводити розоруження і демобілізації в тій мірі, як инші держави. Преса, замість накликувати до зменшення воєнних коштів і т. д. видумує способи збільшення армії і фабрик муніції. „Czas" пише: „Наш оптимізм і віра в мирні наміри наших сусідів опирається на дуже поверховних даних. Німеччина мабуть ніколи не дасться розоружити а большевицьку небезпеку у нас не доцінюється".

В нашій опінії живе і досі обдертий і голодний большевицький салдат, ми і до сьогодні потішаємо себе тим, що голод і руїна не дає змоги совітам провадити війну. А совітська армія міцніє. Німецький інструктор і німецький офіцер є хребетним стовпом совітської армії. Совітську армію зменшено лише частинно. Фабрики муніції ,зруйновані колись, тепер відновлено німецькою рукою. Щодня з Німеччини приходять транспорти муніції, зброї, літаків і танків, а що найгірше в Росії будується і відновлюється фабрики, в яких це все будеться виробляти.

Антанта проганяє воєнний промисл з Німеччини, а він втікає до Росії, де його приймають радо. І тому нам конечно треба будувати фабрики воєнного матеріялу.

Після останнього чесько-російського договору ми не сміємо надіятися на чеську „невтральність" і мусимо звернути увагу і на небезпеку з заходу. Европейська війна виявила велику вартість літаків і отруйних ґазів, тому ми мусимо збільшувати наші летунські відділи та продукувати ґаз.

Один із наших чільних політиків хотів оперти нашу незалежність на добрій валюті і власних фабриках зброї. Сьогодні не маємо ані одного, ані другого, а треба подбати про одно і друге".

Присилайте складки на пресовий фонд на кн. ч. 30.000 в Союзі Кредитовім, Львів, — — — Ринок 10. — — —

Совітська Росія.

Засуд на соціял революціонерів.

Процес есерів закінчив предсідник Криленко промовою такого змісту: „Засуд може бути тільки один — розстріл усіх без виїмку!" Оборонець Гендельман у своїй промові зрівнав процес ессерів з процесом Домбаля у Варшаві і домагався, щоби комуністичний суд був справедливіщим від польського. Дня 8. серпня оголошено засуд. Головних виновників Герштайна, Гендельмана, Грабовского, Лихачева, Іванова, Ратнера, Донского, Тимофеєва, Елькінда, Морозова, Аханова, Семенова і Коноплева засуджено на кару смерти; Єфимова, Ракова і Лоборова на 10 літ вязниці, Удгова, Львова, Усова, Зибкова. Козлова на 5 літ; Горкова, Добролюбова, Дашевского, Пелевина на 3 роки; Злобина на 2 роки. Инші обжалувані випущені на волю. Виконання засуду відложено Засуджені будуть розстріляні на випадок, якби есери відновили боротьбу проти совітів. На просьбу ВЦИК-а постановлено увільнити від кари Семенова, Коноплева, Гоффе, Зибкова, Козлова, Дашевского і Ігнатева.

Процес есерів в Москві має характер чисто політичний і нагадує колишні процеси за царських часів, коли то найменший обяв вільної думки трактовано як протидержавну зраду. За висказану думку, за вільне слово карано колись тюрмою. Тим самим шляхом поступає і сьогоднішний совітський уряд, який хоче накинути волю одиниць міліонам. Соціялреволюціонери підготовили ґрунт під російську революцію і падуть жертвою руху, якого в части самі є творцями. Засуджені на смерть есери, це в більшій части одиниці, які самі мають за собою довгі літа боротьби за соціяльне визволення, які уторували совітам шлях до влади. І не дивно, що цей процес викликав велике обурення серед кращих представників російських революційних кругів, які навіть стояли по стороні совітів. Відомий член совітського уряду письменник Максим Горкій вислав до комуніста Рикова лист, в якому зазначує, що засуд на есерів є нікчемним злочином і що мордовання невинної інтеліґенції доведе тільки до руїни і до моральної бльокади Росії.

„Times" пише, що засуд на есерів, це засуд на соціялізм в Росії. „Daily Telegraph" твердить, що засуд цей є кпинами із всяких ідей справедливости.

Соціялістична преса західної Европи висловлює солідарно своє обурення на процес в Москві, стаючи на слушному становищі, що тиранська диктатура одиниць, нехтовання волі представників ґруп, які тільки в дечому відхилилися від казьонного комунізму і топтання прав людини до свободи слова і думки, за які карається есерів, може тільки зневірити широкі народні маси до боротьби за ідеал волі і рівности. Найбільшими ворогами революції і соціялізму стаються ті, що узурпували собі право кермувати волею всіх кляс і народів совітських републик. Злочини совітського уряду наближують Росію до реакції більше, як всяка акція справжніх противників соціялізму. Так говорить соціялістична преса і опінія на Заході. У нас на жаль дехто думає инакше.

Урожай в Росії.

„Ізвєстія" доносять, що сегорічний урожай в совітській Росії і Україні перевисшає урожай минулого року на 53 прц. Загальний збір збіжа в Росії і Україні повинен дати 2.850 міліонів пудів хліба, що виносить на особу 29 пудів. Так само зародила бульба і ярина, з чого можна надіятись закінчення голоду в совітських республиках. — (Рпр.)

Нова автономічна область.

Совітський уряд постановив утворити нову автономічну черкеську область, шляхом виділення з кубансько чорноморської области території заселеної Черкесами. Столицею цеї автономічної области буде місто Катеринодар. — (Рпр.)

Хліб в Москві дорожіє.

На московському ринку ціна за фунт хліба піднеслася на 750 тисяч рубл'в. Дотепер фунт хліба коштував 400 тисяч рублів. — (Рпр.)

Горкій дякує.

Відомий російський письменник Горкій звернувся до Гувера з письмом, в якому дякує за допомогу голодуючій Росії. Лист кінчиться такими словами: „Милосерна допомога Американців будить велику мрію про братерство народів тоді, коли люде найбільше відчувають потребу любови і співчуття. Ваша допомога перейде на сторінки історії, як велике діло, достойне памяти російських людей, яких ви вибавили від голодової смерти". (Рпр.)

Червоні команданти.

В Москві на днях відбулося урочисте закінчення курсу командантів червоної армії. Курс тревав 10 місяців, слухачів було 88 осіб. На урочистому святі промовляв Троцький, Каменєв і инші. (Рпр.)

Безробіття в Петрограді.

З кінцем липня в Петрограді занотовано 41.674 безробітних. (Рпр.)

Переслідування Жидів.

Гомельський революційний суд засудив на досмертну вязницю рабіна і 11 Жидів, за участь в протисовітському русі. (Рпр.)

Переговорюють.

З Москви доносять, що на днях виїде за кордон совітський комісар освіти Луначарський для переговорів з російськими еміґрантами, які хотять вже вертати до совітської Росії. (Рпр.)

Повстання в Псковській ґубернії.

„Ізвєстія" доносять, що в Псковській губернії вибухло протисовітське повстання. Міста Псков, Ґдов і Борхов находяться у воєнному стані. Від половини липня відбуваються сутички червоних військ із повстанцями. Недалеко Пскова совітський уряд концентрує війська для здавлення повстання. Невдоволення серед населення скріплюють голод, неврожаї і високі податки. (Рпр.)

Комуністи поділились.

В російській комун. партії зарисувався глубокий розлам в звязи з конференцією в Газі. На чолі лівого крила стоїть Троцкій, якого підтримує екзекутивний комітет III. інтернаціоналу. Праве крило з Риковим, Цюрупою, Ланіним, Каменєвом і Рязановом обстоює необхідність співпраці зі соціялістичними партіями. Це крило й виступає проти засуду соціял-революціонерів.

Протицерковні репресії.

В Москві розпічнеться незабором процес проти 115 церковних діячів, між котрими находиться 2 професорів. На днях арештовано около 500 осіб за нельояльність. В Омску засуджено на смерть 9 осіб за встрявання в церковні розпорядження.

Совітська хвальба.

Заступник комісаря рільництва Осінський в розмові з представни

Щож робить для осягнення монументальности Архипенко?

„Він знає інтуїтивно, що обезображена статуя вражає монументальнійше, аніж та, яка занадто нагадує дійсність. Тому то ми завдячуємо варварам, які обтовкали грецьким ставникам не тільки носи і полові органи, але й голови, ноги, руки, що навіть твори солодкавої, гелленістичної доби дійшли до нас в монументальних формах. У великого Мікель Анджеля було це питання доведене до повної свідомости, коли він впевняв, що треба готові статуї стручувати в скельні челюсти Каррари, а що з них докотиться до дна, буде закінченим твором мистецтва. Свої пізніщі твори компонував він примарно імпресіоністично. І в творчости Родена виступає заєдно супроти принагідної дрібничковости — свідомо замірений фрагмент".

„Ні в кого з молодих артистів не має на стільки виразного почуття форми, як у Архипенка: воно в убогій традицією добі, мусіло довести його до найдалі упрощених виразів."

„Трактуючи справу на скрізь формально, являється Архипенко пуританином. Але з цього приєднується момент оживленого еротизму! А що Архипенко ніколи не доходить до порнографії, то дуже часто йому вдається обдарувати нас у своїх творах абстрактними лінійними очерканнями, коханням перепоєними і коханням які мусимо назвати розтуженими за коханням ослоненими. Безсумнівна новість! Отже може вдатися, в одному творі з двох майже наскрізь розріжнених форм вразити нас таким богацтвом душі?"

„Є у Архипенка поодинокі, похожі на жінок постатті, повні тілесности, а помимо того виведені абстрактно, з закінченнями в формі птичих голов або чогось в тім роді, які вражають дуже гаряче, але заєдно висловлюють ритмічний рух, часами тільки такт. (Ріктус)"

„Стилістичне почуття такту розвинене надзвичайно".

„Досконало гарні люди трапляються більше аніж рідко; але Архипенко вміє поодинокі постатті обдарувати так гарно подуманими колінами, як ніодин Грек. Безпосередно під тими колінами він врізує статую. (Торсо).

„Мистецтво цього Росіянина опанувала всеціло жінка; він не сотворив майже ні одного твору, який би дався звести до мущини. Властиво, Архипенко сотворив одного „Героя", але більшість свого героїзування переніс на жінку".

„Машируючий жовняр" — це просто ритміка, категорія, кістяк.

Говорючи про Архипенкові „скульпто-машини", каже Дайблер:

„Як на артиста, являється Архипенко в своїх останніх творах занадто консеквентним.

За подібними творами других артистів я не можу слідкувати, богатьох взагалі не можу розуміти. Але тут мушу сказати одно: я переконаний, що вони (скульпто малюнки з найріжнороднійшого матеріялу) повстали чесно, з особистої конечности, не шляхом наслідування, легкодушного перенимання програми Пікассо, Мецінґера чи старого Негра. Тут входять в гру тільки занадто консеквентні результати наскрізь радикального, абстрактного мистецтва: внутрішна відраза щонебудь маскувати, романтичний гін до чесностх з собою, завів артиста за далеко. Ходить тут очевидно о експеримент: але чи все те можна ще назвати творчістю?"

На всякий випадок, непохитно остоїться тільки одно: Архипенко є дужий тактом артист-найцентральніща поява нашої плястики! Він обдарував нас кількома архитворами; а відтак кількома надзвичайно оригінальними комбінаціями з ріжного матеріялу".

Слідкуючи за думками Дайблера на маргінесі творчости Архипенка ми з разу бачимо, що маємо до діла з обєктивним теоретиком, якого „Вірую" далеко не покривається з „Вірою" артиста особливо там, де пуританізм і консеквенція Архипенка доводять його до абсурду. Але з того обєктивного освітлення остається ненарушеним цілий ряд моментів, які удержують артиста на раз занятому становищі. Абстрагуючи від безсумнівної талановитости і великої еруди ції підчеркує Дайблер — почуття форми, розуміння монументальности і ритму як моменти творчі та абстрактний еротизм і фанатичну консеквенцію як зовнішні прикмети індівідуальности Архипенка. І в тих основних моментів треба виходити заєдно у відношенню до творчих креацій нашого художника.

ком Рости заявив, що сегорічне жниво в Росії принесе 300 міліонів пудів збіжа, себто 3/4 передвоєнної скількости. Росія зможе частичу збіжа вислати за границю.

При зміні адреси просимо не забувати подати і попередну свою адресу.

РІЖНІ ВІСТИ.

Ще один конґрес.

П. А. Т. доносить, що в Копенгазі відбувся „конґрес світового союзу міжнародного замирення при помочи католицької церкви". У своїй резолюції конґрес звертається до Союзу Народів із закликом ужити всіх старань для забезпечення прав релігійних і національних меншостей і для розоруження Европи. Конґрес стверджує, що мимо тяжких воєнних досвідів, мимо доброї волі Вільвона і Союзу Народів, непорозуміння і ненависть між народами зростають, а держави витрачують міліярди на удержання армії.

Югославія грозить.

„Джорнале д Італія" доносить з Бельграду, що на випадок коли би Італія покликуючися на внутрішнє положення, опізнила виконання італійсько-югославянського договору, заключеного в Рапальо, Югослав'я відкликалася би до Союзу Народів.

Домагання Америки в справі французьких довгів.

„Н. Фр. Пр." доносить з Уошінґтону: Американський комісар для контролі довгів звернувся до французького представника Арментіє з питанням, коли Франція буде могла предложити Америці свій плян сплачення довгів. Арментіє віднісся в тій справі телеґрафічно до Поанкаре в Льондоні і одержав відповідь, що французький уряд надіється, що буде міг предложити згадані дати протягом двох літ.

Видалення Німців з Альзації й Льотаринґії.

„Н фр. Пр." доносить з Парижа: Париські часописи звідомляють зі Штрасбурга, що вчера видалено з Альзації й Льотаринґії 500 Німців. Видалення відбулося в повному порядку. Видаленим вільно було забрати зі собою клунки ваги 50 кґ., жонатим 10.000 мк., нежонатим 5000. Разом з членами родини видалено взагалі 1.500 осіб.

Дальші видалювання.

Вольф доносить з Берліна: Видалення другої ґрупи Німців з Альзації й Льотаринґії має послідувати тоді, колиб не узгляднено французьких жадань у Льондоні.

В Італії спокій.

З Риму повідомляють, що в цілій Італії панує спокій. Соціялістичний щоденник „Il Lavoro", якого редакцію в Римі підпалили фашісти, почав нормально виходити.

Бої в Ірляндії.

Як повідомлюють з Дебліна, народна армія, заволоділа містом Корк. Повстанці залишили місто. Всюди панує спокій. Утікаючі повстанці підпалили касарні і три мости. По стороні державної армії є 7 забитих і богато ранених та полонених. Населення зустрічало народні війська з ентузіязмом і оваціями.

Італійські соціялісти признаються до пораження.

„Джустіція", орґан соціялістів коляборацiоністів пише: Треба зібратись на відвагу і признати, що підчас останнього страйку ми потерпіли пораження. Побіджено нас в цілком ясний спосіб. Італійські соціялісти поставили все на одну карту — і програли.

„Вотум довіря" для кабінету Факти.

„Н. Фр. Пр." доносить з Риму: На внесення посла Чеццо Орту, ухвалив італійський парлямент в поіменнім голосованню вотум довіря для кабінету Факти 247 голосами проти 121.

З діяльности Союза Народів.

З Женеви доносять, що мандатна комісія Союзу Народів закінчила своє засідання. Чергову сесію визначено на 28. липня 1923.

Большевики секвеструють анґ. кораблі.

З Константинополя доносять до „Н. Фр. Пр.", що совітська влада в Батумі засеквеструвала 29. липня ц. р. два анґлійські торговельні кораблі. Анґлійська влада внесла протест на руки совітського заступника, де домагається сейчасового звороту згаданих кораблів разом з їх залогою.

За Царгород.

ТК. доносить з міродатних жерел, що анґлійський посол переслав грецькому правительству ноту Бальфура, яка перестерігає Грецію перед доведенням до конфлікту з союзними військами на лінії Чатальджі, бо така акція спричинила би для Греції злі наслідки.

Кемаль паша хоче боронити Царгород.

ТК. доносить: Туреччина вручила аліянтській комісії ноту з просьбою позволити їй змобілізувати шість дивізій для забезпеки Царгорода. Концентрація військ Кемаля паші в окрузі Ісмід відбувається дальше. — Досі зібрано 200.000 війська.

Памятайте про пресовий фонд „Громадського Вістника"! — Жертви проситься слати до Краєвого Союза Кредитового у Львові (Ринок ч. 10.) на біжучий рахунок „Громадського Вістника".

ТЕЛЕҐРАМИ.

Дальше видалювання Німців.

Париж. (ПАТ.) Вчера послідувало дальше видалювання Німців з Альзації й Льотаринґії.

Смерть Нортклiфа.

Льондон. (ПАТ.) Райтер. Лорд Нортклiф помер тут сьогодні о год. 11. ранку.

За Царгород.

Льондон. (ПАТ.) З Атен звідомляють, що на лінії Чатальджі утворено невтральну стрефу.

Льондонська конференція.

Льондон. (ПАТ.) Авас. Сканцер, Тені, Л. Джордж і Поанкаре зібралися нині перед пол. на нараду для розглянення услівій, на яких можна би усталити спільні постанови в справі признання Німеччині мораторії. Порозуміння не вдалося осягнути, тому розглядали справу відложення рішення в цій справі на три місяці. І що до цього не осягнено також порозуміння. Зложено заяву, що цю справу заступники правительств дальше будуть розглядати, але ще не усталено реченця дальшого засідання. Здається, що конференція скінчиться без осягнення висліду в справі мораторії.

Париж (ПАТ.) Авас. Л. Джорж запросив представників союзних держав на 5 г. поп. для нарад над уділенням помочі Австрії.

Париж. (ПАТ.) Авас. З Льондону: Сканцер переговорював вчера вечером з усіми представниками конференції і з Л. Джорджом. Італійські круги думають, що ці переговори не матимуть успіху. Обговорювали справу відложення мораторії на три місяці з рівночасним признанням мораторії обовязуючим безпроволочно. Поанкаре спротивився уділенню мораторії без узискання ґарантій, тому не дійшло до порозуміння. Делеґати заявили, що надумаються над цею справою, але не визначують реченця стрічі. Здається, що делеґати розїдуться без ухвали в справі мораторії.

Айльвезе. (ПАТ.) Радіо. Відповідь репараційної Комісії на просьбу Німеччини о уділення мораторії доручено нині попол. німецькому амбасадорови в Парижі.

Бої в Ірляндії.

Льондон (ПАТ.) До почтового уряду в Дебліні вдерлися повстанці й заволоділи будинком на кілька годин. Повстанці намагалися підпалити будинок, але огнева сторожа вгасила огонь. Тимчасом відділ правительственних військ вдерся до будинку і відібрав будинок. Одначе повстанці знищили значну частину телефонічних уладжень.

Спомини Л. Джорджа.

Відень „Н. фр. Пр." доносить з Льондону: Спомини Л. Джорджа продано власникам „Сандей Таймс" і кільком иншим часописам за 90.000 фунтів стер.

НОВИНКИ.

— **Новий напад на українську читальню.** В неділю дня 13. серпня відбувалася забава в чит. „Просвіти" на Левандівці. Підчас забави до читальні прийшло кількох Поляків, очевидно з наміром розпочати нову кріваву авантуру, так як діялося перед двома тижнями. Між Поляками і Українцями прийшло до сутички, підчас якої тяжко поранено Юзефа Зайонца в голову. Пораненим заопікувалося ратункове поготівля.

— **„Бюфе" гулять.** В Малехові дня 6. серпня ц. р. Андрій Пасірський, вертаючи з вечірні з своїм товаришом, скрився перед дощем під стодолу. По якійсь хвилі приступили до них Поляки Марцін Яновскі, Казімеж Пок, Міхал Каліняк, Юзеф Вітолковскі і сини тамошнього війта Юзеф і Владислав Совінскі та запрошували їх на забаву до сусідної хати Анни Вічорковскої. Парубки відмовлялись і лиш на „сердечні" просьби, котрі стали переходити в погрози тих патіотичних „оброньцуф", вступили до хати. По хвилі вийшли попрощавшись з привітними господарями. А що вже темніло на дворі, сказав Пасірський до свого товариша: „здалася би палиця". В ту мить Яновскі і прочі, котрі вийшли за парубками з хати, стали бити їх палицями з заду по голові. Під їх ударами впав Пасірський залитий кровю, а товариш його підняв крик. Почувши надбігаючих людий герої стратили воєнний „анімуш" і повтікали. Нещасну жертву бандитизму перевезено до Львова до шпиталю. Пасірський був давно солею в оці польської боївки, бо будучи сам свідомим Українцем заохочував і других до праці. Побито його мабуть за те, що уряджував в Збосіках представлення.

— **Не імовірне, однак правдиве.** До селянина Михайла Плитича в Старій Ропі пов. Ст. Самбір, якому осеню м. р. згоріло всьо його недвижиме майно враз з будинками, прийшов податковий екзекутор Саґанєвіч по данину. Плитич мешкає в комірнім, а недвижимости у него: одинокі лахи на нім, на його жінці і двох обідраних дітваках. Побачивши, що данину (600 мп.) нема з чого стягнути, пан Саґанєвіч рішив пімститись на 3-місячній длтині і не надумуючись, забрав маленькому перинку, не зважаючи на просьбу матери о милосердя для дитяти. Зі сльозами в очах скинув Плитич з себе подерту свитину і накрив нещасне немовля перед студінню. А треба знати, що перинка ся не представляла вартости — звичайно у бідака полатана як його доля, та ще до того з курячого піря, випрошеного у сусідів.

— **З голодової траґедії в Росії.** Комісія для досліду над голодом в Росії оголосила звіт своїх спостережень, які нотують 300 випадків людожерства. Один молодий парубок признався, що замордував 16 осіб, щоби прокормити себе з родиною. Страшного злочину убивства і людожерства допускаються навіть молоді дівчата, щоби тим способом ратувати себе від голодової смерти. Совітський уряд перестав карати людожерів, бо обурені селяне самі виконують самосуд, убиваючи їх.

— **Саранча в Росії.** В ґуберніях оренбурській, тамбовській, самарській і донській появилася саранча, яка винищує всі засіви. Саранча великими стадами переноситься і до инших ґуберній.

— **Шаляпін співає.** Найславніщий російський співак Шаляпін відбуває тепер турне по всіх столицях Европи. На днях він виступав на концерті в Штокгольмі, звідки виїде до Льондону.

— **Бють страйколома.** На стрілецькій площі у Львові відбувалися дня 13. серпня збори пекарських челядників. На зборах явився також Ізаак Левенталь, який підчас останнього пекарського страйку не солідаризувався з товаришами, а працював дальше за підвисшену платню. Учасники зборів кинулися на Левенталя з криком: „страйкбрехер" і побили його палицями до крови, так, що він упав непритомний на землю. Поліція ледви урятувала його від смерти.

— **Переносення українських урядовців.** Заряджене польською владою з національно-політичних мотивів переношування державних урядовців Українців на захід, — особливо на Горішній Шлеськ — не поминуло і Тернополя. Се дотикає особливо скарбових урядовців. Перенесено кількох Українців, між иншими скарбового радника п. Володимира Мрица (останнього до Мислович коло Катович на Шлеську). П. Мриц вніс спротив проти перенесення і остав на місці, за що замкнено йому платню.

Курс грошей.

Курси заграничних валют. Львівська неофіціяльна біржа нотувала дня 13. серпня: американські доляри 6750—6800, одинки і двійки 6650—6670, канад. доляри 6600—6620, одинки і двійки 6500—6520, нім. марки 10·00 — 10·10, сотки 9·80—9·90, дрібні 9·65— 9·85, леї 57·00—58·00, дрібні 56·00-57·00, чеські корони 165·00—170·00, дрібні 160·00 до 165·00, рублі 5-сотки 140—160, сотки 140—160 25-рубл. 140—150, франц. франки 540 — 560, фунти штерлін. 26·500 — 27·000, швайц. франки 1200·00 — 1300·00 Золото: 20-кор. 25.000—26.000, 20-фр. 25.000—25.500, 20-марківки 27·500 — 28·000, 10-рубл. 30.000 — 31.000. — Срібло: Австр. корони 520 — 530, фльорени 1300 — 1330, рублі 2000—2100. Австр. тисячки новійшої емісії 600—650, старшої емісії 1600—1650, сотки новійшої емісії 60·00—65·00, стар. емісії 160·00 — 165·00, 50-коронівки 35·00—45·00, 20-коронівки 22—26, 10-коронівки 11—12, 1-ки і 2-ки 0·40—0·50, цар. 10-ки рубл. 27·200—27·600, решта дрібних 125·00—140.00, думські тисячки 22·00—30·00, думські 250-рубл. 15.00 до 20·00, кар, бованці 1·00—3·00, гривни 4·00—7·80, фунти шт. 32·000 — 33·000, дол. 6.550—6.600. 5-кор. 2800—2820, копійки 11·80—12·00, амер. доляри 5850—6000, половинки і чвертки 5.600—5.800, кан. дол. 5.800—5.850, дрібні 5.600—5.650, леї 5400—5450.

ТЕРНОПІЛЬСЬКИЙ ВІСТНИК.

Масові арешти серед українських студентів.

Тернопільська державна поліція — і то міська, повітова і окружна, бо Тернопіль має аж три окремі установи сього „ока“ польської влади на „кресах“, — йдучи за львівським взірцем, зазначила у останніх часах свою живу діяльність масовими арештами і ревізіями серед українських університетських студентів в Тернополі. Тьма тьменна агентів і провокаторів — офіціяльних і добровільних з польського патріотизму розвідчиків, в десятеро більша, як в малім губернськім місті в Росії в часах царської реакції, мишкує всюди українську державну зраду. Агентів і розвідчиків держить не тільки поліція, але і староство окремо і окремо воєвідство, а надто і польська організація народова відносно Українців є поліційною експозитурою,

Арешти українських університетських студентів розпочалися в неділю 30. липня 1922 р. О годині 2. в ночі, безпосередно перед відїздом львівського потягу приступили на залізничому двірці в Тернополі до студента Володимира Ички поліційні агенти і перевівши особисту ревізію, забрали йому гроші, особисті леґітимації і кореспонденцію, не дозволили йому сісти до потягу, але арештувавши його, відпровадили його до поліційних арештів. Рівночасно арештували тоді на двірці ученика VIII. кл. української ґімназії в Тернополі Гошовського, бо — як казали, видається їм большевиком, і передержавши його якийсь час в поліційних арештах разом зі злодіями і бродягами, пустили на волю.

Безпосередно по арештуванню студ. Ички перевели ще в ночі поліційні розвідчики домашній трус в його помешканню. Вилізли на кришу, зірвали стелю, глядаючи за тайними документами, випорпували попіл з печей, заглядали у комини та перевернули все у хаті. Не знайшли одначе нічого. Пізнійше тогож дня перевели трус у студ. Теофіля Демчука та забрали старі українські часописі з 1917 р. і цензуровані книжки. При трусі у студентів Василя Курдибана і Тадея Кочурішки не знайдено і не забрано нічого. В понеділок 31. липня с. р. перевела поліція докладний трус в мешканню „Міщанського Брацтва“, — очевидно без висліду. Справа вияснилася. На поліцію покликано голову „Міщ. Брацтва“ проф. Ілярія Бриковича, де питали його, чи знає про розвязання секції „Українського Студентського Союза“ в Тернополі і чи дозволив на сходини секції в льокалі Міщ. Брацтва. Проф. Брикович відповів, що він офіціяльно нічого про розвязання не знає, бо поліція його не повідомила, а студенти збиралися яко комітетові для урядження товариських забав.

В днях від 30. липня до 3. серпня с. р. арештувала поліція слідуючих університетських студентів в Тернополі: 1) Ичку Володимира, 2) Вацика Петра, 3) Демчука Теофіля, 4) Самбірського Єфрема, 5) Кучерішку Тадея, 6) Грицину Єроніма, 7) Заплітного Богдана і 8) Кірила Михайла. Арештантів держано кілька днів в арештах окружної поліції і дня 4. серпня с. р. відставлено всіх 8 обжалованих до Vr. 1769|22 до слідчої вязниці при окр. суді в Тернополі під замітом орґанізування і належання до тайних, законом недозволених орґанізацій (провина з § 285 і § 287 зак. кар.) Прокуратура зарядила слідчий арешт з причини знамен з § 175, уступ 2 (обава утечі) і уступ 3 (обава порозуміння зі свідками, змовцями і співобвиненими) процедури карної. Оборону всіх обжалованих обняв адвокат д р Степан Баран, що недавно осів в Тернополі і він іменем обжалованих вніс до палати радної спротив проти слідчого арешту.

Палата радна згідно з просьбою оборони на засданню дня 8. с. м. рішила ухилити слідчий арешт що до всіх арештованих, але в наслідок спротиву прокуратора — справу переслано до апеляції у Львові.

Поки що отже справа ще не порішена і всі обжаловані сидять дальше у вязниці, а поліція перехвалюється, що буде дальше арештувати студентів і відставляти їх до суду. Ся ревність поліції тим дивнійша, що евентуальна кара на випадок засуду була би мінімальна, бо після § 288 зак. кар. кодексова кара на безпосередніх справців є стислий арешт від 3 міс. до одного року, а після § 289 зак. кар. на дальших справців арешт від одного до трьох місяців. До Тернополя зїхало з сеї причини кількадесять спеціялістів розвідчиків і провокаторів, а богато з них виїхало до повітових міст і містечок Поділля там шукати протидержавного компльоту серед українських студентів.

доказом факт, що минувшого тижня арештовано в Богданівці, пов. Скалат, університетського студента Петра Вересюка, що недавно за пашпортом вернув з Чехії на ферії до рідні і його свояка господаря Теодора Вересюка з Богданівки під замітом злочину шпіонажі, (§ 6„. зак. карн.) Поліція така здогадлива, що студ. Вересюк приїхав зза границі над границю — очевидно в цілях шпіонажі, щоби аж знад Збручанського кордону подавати відомости про польське військо за кордон. Не було найменшого доказу вини, але арештованих відставлено до окружної поліції в Тернополі, передержано там кілька днів і як шпіонів відставлено 7. серпня 1922 до слідчої вязниці окр. суду в Тернополі. Справою арештованих занявся рівнож адвокат д р Ст. Баран, інтервеніюючи в поліції і суді. Прокуратура не знайшла підстави до слідчого арешту, а навіть до підозріння на підставі доставлених поліцією матеріялів і протоколів і оба арештанти таки ще 7 серпни с. р. вийшли на волю.

Провокація.

В Тернопільщині стали знову бушувати провокатори. Таким типом є одна около 50-літна, висока, худа жінка, шатинка з великими впадаючи в очі зубами, убрана звичайно в ґранатову блюзку. Зайшла вона до села Кутківці біля Тернополя до місцевого селянина Левандовського, чоловіка морально безвартісного, що зачимався доносництвом до ріжних властей, а за большевицьких часів спричинив арештування п. Василя Болюха, місцевого священика і инших виднійших громадян. Дня 31. липня ц р. прийшла вона в товаристві Левандовського до канцелярії адвоката д-ра Івана Калина, і представляючи себе за братову д ра Костя Левицького (так вона говорить і селянам, щоби зискати їх довірря), вдову по вахмайстрі жандармерії, просила о списання контракту сього змісту, що вона дає 11 міл. п. м. Левандовському, за що цей має її удержувати до смерти. При сім безперервно виговорювала на Поляків і польську владу, стараючися втягнути в розмову д-ра Калина, котрий однак стало мовчав. Контракту не списано, а умовленося, що слідуючого дня рано о пів до девятої прийде вона до канцелярії. Ціле поведення провокаторки було дуже підозріле і д-р Калин усталив, що вона є справді заводовою провокаторкою і що вона сама в осени 1920 р. спричинила арештування і осадження в чортківській тюрмі о. Томи Бородайкевича, катихита реальної школи в Тернополі. Другого дня рано д-р Калин звернувся до поліції з домаганням арештування провокаторки, що як раз була у нього в канцелярії. Поліція обіцяла се зробити негайно, але прислала поліціянта в кілька годин пізнійше, коли по провокаторці і слід пропав.

Асентирунок до польського війська.

Нерідко лучаються випадки, що наших селян — греко католиків і Українців — беруть до польського війська і то силою. Постерунки державної поліції — особливо в Глубічку великім — самовільно доносять до повітової доповняючої команди в Тернополі, що цей, чи другий є Поляк на сій основі, що має назвиско з укінченням на — ський, що малограмотні поліцаї уважають признакою польськости. На прим. Томашівський. — Таких силою відставляють до поборової комісії, асентирують і відставляють до полків. Часто є люде, що служили в українській галицькій армії. З них звичайно нема пожитку, бо дезертирують. Просьби о звільнення залягають місяцями неполагоджені. І так на прим. перед кількома місяцями асентировано Івана Гаца і Василя Гаца, обох греко католиків з роду і свідомих Українців, що служили при українській армії, а при польській яко зовсім собі чужій — не хотять служити. Служать вони у Львові, мимо особистих протестів проти безправства в асентеруванню і заходів рідні, досі служать при війську, бо постерунок поліції каже, що Гац польське імя, бо по українськи називається се лилик, отже всі Гаци мусять служити при польськім війську. На сій основі комісія поборова в Тернополі дня 4. серпня 1922. р. асентирувала Якима Гаца уродженого 21. 9. 1892. р. в Глубічку великім греко католика, з родичів греко католиків, свідомого Українця, вручаючи йому карту покликання ч. 8104|258. Проти асентирування внесено спротив через канцелярію адв. д-ра Барана до міністерства військових справ: до Пілсудського яко начального вожда.

Недавно кликано до асентирунку молодих (до 36 р.) державних урядовців Українців, тому, що вони повнячи польську державну службу — є польськими горожанами. Таких було кільканайцять. Вони пішли до асентирунку, тільки один секретар воєвідства п. Чучман не ставився до асентерунку і виступив з державної служби, супроти чого оставили його в спокою. До асентирунку і евіденції зголосилися молоді учителі української ґімназії.

Ревізхція українських будинків.

Заряджена перед трома роками реквізиція українських будинків (двох камениць філії Просвіти, Повітового Товариства Кредитового і Бурси ім. Качали) триває дальше. Польське військо господарить там дальше і нищить будинки (на пр. камениці „Просвіти“ виглядають вже як руїна). Є се одинокі тепер будинки зареквіровані — ясно з метою, щоби хоч в сей спосіб спинити розвій українського життя. Досі не помогли зовсім численні письма до ріжних військових команд і міністерств та до самого Пілсудського яко начального вожда, а навіть особиста інтервенція о. Володимира Громницького у Варшаві. Прийшло вправді з військового міністерства до філії „Просвіти“ письмо з дати 20. липня ц. р., де повідомляється, що команда 9. полку уланів має опорожнити партер одного з будинків філії „Просвіти“. В сій справі зверненося до команди місця, але опорожнення будинку не видати і польські улани зовсім не спішаться його віддати Українцям.

Допомога голодним на Україні.

Місцевий комітет допомоги голодним на Україні розвинув широку діяльність як у місті, так і по селах. Староство (староста п. Екгарт) дало дозвіл на публичну збірку і є надія, що Тернопільщина буде між першими повітами — як се було з колядою на Рідну Школу в зимі ц. р., — що найбільше зложать на сю ціль.

Культурне життя в повіті.

Виділ філії тов. „Просвіти“ в Тернополі при діяльній участи проф. Івана Боднара і д-ра Степана Чумака розвиває що раз ширшу діяльність у відновлюванню читалень. Досі відновлено 47 читалень, з котрих багато проявляє дуже живу діяльність — особливо в улаштовуванню аматорських вистав, що тепер часто даються по селах. Політична адміністрація не робить перепон в культурній і економічній орґанізації, біда лишень, що у нас народніх робітників є дуже мало, а кілька одиниць не в силі всього зробити.

Економічне життя в повіті.

Подібно як майже всюди в краю, „Сільський Господар“ припинив цілковито свою роботу — і то так у філії, як і в кружках, хоч дещо таки можна було зробити. Орґанізація кооперативів і відновлювання давних йде дуже пиняво. З 24 передвоєнних кооперативів відновилася тільки половина, з яких більшість ледви тільки дихає Під оглядом економічної роботи Тернопільщина стоїть на останньому місці в краю. На днях відбулося засідання Повітового Комітету орґанізації кооперативів. Рішено скликати на день 13. серпня (в неділю) на 3. год. по полудни до салі „Міщанського Брацтва“ ширшу нараду з представників всіх сіл, читалень, кооперативів і людей, що інтересуються господарською відбудовою і орґанізацією. На деннім порядку реферат д-ра Степана Барана про економічну організацію на місці і в повіті.

Вибори до варшавського сойму.

Тернопільське воєвідство робить вже вступні приготування до виборів — знак, що польська адміністрація думає перевести вибори до варшавського сойму і у Східній Галичині. Польська народова орґанізація вже оглядається за всякими Яцковими і Твердохлібами і недавній голова сеї організації і бувший вшехпольський посол до галицького сойму п. Шмід запитував одного з місцевих українських інтелігентів, чи не кандидував би, бо йому яко умірковaному Поляки дали би повне попертя. Очевидно одержав відмовну відповідь.

Каменяр.

ЖЕРТВИ

Голодній Україні.

Витяг з касової книги від 16. до 22. червня 1922. зложили по 200 мп. З. Сметана, М. Караван, І. Іванець, З. Левандович, А. Караван, Й. Вільокшинський; 150 Ф. Вибранець; 125 Ів. Самсон; 100 Ів Бобровський, П. Хомицький, З. Никін, П. Бабський, М. Ганиткевич, А. Полохайло, М. Бобрецький, І. Прокулевич, Ф, Хомицький, П. Новосяд, І. Білянський, Ів. Іванець, М. Лихограй, Ф. Лукащук, М. Мельничук, М. Е, Т. Карнюк, М. Базилевич, Ів. Українець, М. Демчук, А. Медвідь, П. Пилипчук, Ів. Іванець. Бариш, Ів. Мигасюк, І. Бобравський, Гр. Тимошик, М. Ганиткевич, М. Вибранець, М. Вовк, П. Мусій, Ф. Вибранець, М. Корикора.

Кути коло Товстого. Збірка: 3.400 о. Іванчук; по 1.000 І. Бирич, М. Стефанишин, С. Кушнір; 600 Д. Швець; по 500 П. Очишків, Е. Рубай, І. Кушнір, К. насюк, М. Пригода, В. Кравець, Павліна Каволя, Михайло Панасюк, В. Кушнір, А. Перешмога; по 300 К. Мастецький, Г. Коколь ський; по 200 А. Ходоровський, К. Виваль, М. Виваль, С. Гречух, В. Швець; по 100 Мих. С., Н. Лисий, М. Гречух, Л. Бабій.

С. Оліїв. Збірка: 5.000 о. А. Зосенко; 3.000 Парохіяне церквп Оиїіва; 2.000 Церква в Оліїві; по 1.000 Олена Сосенківна, І. Дерех, прилуч. церква Білокриниці.

Москалівка пов. Косів. Збірка: 3.000 О. Пістуляк, М. Фокшей; 2.500 І. Феркуляк; по 2.000 М. Гавриш, Ю. Балагурак, Л. Шпак, А. Даниш; по 1.500 С. Сидорович' Зіняк; по 1.000 о. Абрисовський' М. Лелет, С. Дзюбей, К. Лелет, Н' Горбовий, М. Богонос, М. Дзюбей' М. Богонос, М. і М. Кошак. В. Майданюк, С. Кіящук, Н. Кіящук, Юр. Аіящук, М. Фокшей, Ів. Дзюбей, Й. Баранюк, М. Кривеньчук, К. Кабин, О. Кошак, М. Лелет, В. Герасимюк, Йосиф Тимяк, Йосиф Васильків, Й. Кабин, А Моровик, Н. Моровик, А. Даниш, В. Йосипчук, П. Фокшей, М. Борис, В. Матвійчак, Н. Мартинюк, А. Рудницький, С. Стринадюк, Ф. Стринадюк, К. Ференчук, Н. Тимків, С. Зіняк, Г. Галагурак, Н. Галагурак, З. Винницький, О. Мартинюк, Д. Кабин, К. Милькова; по 500 В. Гавриш, М. Лелет, М. Зіняк, А. Матійчак, А. Баранюк, М. Максимюк, І. Кошак, В. Балагурак, Ю. Горбатий, С. Шведюк, М. Баранюк, С. Єремійчук, Ю. Мартинюк, Н. Кошак, М. Кіящук, Н. Кіящук, Ю. Кошак, К. Гарбовий, С. Любенчук, Ів. Кошак, І. Стринадюк, П. Кабин, Н. Боячко, М. Кабин, Н. Сорохан, Ю. Мартинюк, А. Баранюк, Г. Баранюк, М. Балагурак, Д. Сорохан, Ф. Юращук, І. Кабин, М. Дрищук, М. Павлик, Д. Джуранюк, С. Бурдяк, Г. Стопчинський, Д. Гавриш, І. Балагурак. П. Бурдяк, М. Кашинський, М. Сомчук, В. Стринадюк, А. Матійчак, Н. Матійчак І. Юзевич, К. Срібняк, Й. Федорів, В. Семенчук, М. Фокшей, М. Сорохан, В. Процюк, В. Йосипчук, П. Кошак; по 400 І. Стринадюк, В. Фокшей, І. Романюк, М. Кривенюк, І. Фокшей, М. Кошак, А. Мартинюк, Н. Вінтоняк, І. Зіняк; по 300 Н. Близнюк, М. Близнюк, В. Кошал, В. Лопатинський, Н. Кіянчук, М. Баранюк, А. Баранюк, Ф. Томішняк, І. Лелет, П. Сорохан, М. Сорохан, П. Тимків, М. Никорак, Д. Балагурак, М. Йосипчук; по 200 М. Тимяк, Ю. Кабин, Н. Кошак, Н. Кіящук, П. Вінтоняк, К. Пістащук, А. Матвійчак, Д. Стринадюк, М. Стринадюк, І. Балагурак, Дм. Близнюк, Ю. Стринадюк, Н. Романюк, Довбенчук, А. Балагурак, А. Кабин, М Балагурак, Ів. Мартинюк, А. Кабин, Т. Балагурак, С. Овадюк, Н. Тияк, П. Срібняк, Д. Балагурак, Н. Гринюк, Н. Матвійчак, К. Пинтюк, О. Дрибутюк, П. Ференчук. О. Вексляр, В. Дяків, М. Балагурак; по 100 мп.: М. Бурдяк, А. Крумбайн, М. Бурдяк, М. Йосипчук, Ю. Кошак. К. Кошак, Ю. Стринадюк, С. Стренадюк, Н. Стринадюк, П. Фокшей, Ф. Фокшей, К. Дзюбей, К Кошак, М. Боєчко, Проць Кабин, П. Близнюк, І. Мартинюк, П. Кабин, Н. Дзюбай, В. Баранюк, І. Волошенюк, К. Кошак, А. Яремійчук, К. Лелет, П. Лелет, О. Фокшей, М. Матійчак, Н. Понцак, Ів. Кабин, В. Максимюк, Гн. Кошак, П. Красовська. М. Сорохан, М. Пундяк, М. Срібняк, М. Фокшей, І. Фокшей, І. Мартинюк, Ю. Матійчак, В. Волощук, А. Срібняк, С. Присяжнюк, Ф. Шміґльовська, С. Балагурак, Ів. Кабин. В Зіняк, Ю. Зіняк, М. Ониськів, В. Фокшей, В. Соколюк, П. Мартинюк.

С. Белелуя пов. Снятин. Збірка: 10.000 о. В. Залуцький; 2000 О. Палятинська; по 1000: Н. Соловей, І. Змурчик, Ю. Серденко, С. Гаврилюк, Д Андрієщук, Д. Гунчак; по 500: С. Марусик, П. Микитюк; 400 І. Шлемко; по 200: Р. Захарук, П. Шлемко, В. Тимчук, М. Шлемко; по 100: І. Поливанюк, І. Шлемко, Марія Шлемко, М. Герлій, Ф. Пасинюк, Ю. Остафійчук, К. Марусик, О. Марусик.

С. Ропчиці. Збірка: 5000 М. Стахурський; по 2000: З. Сенатович, К. Книшницький; по 1500: Є. Калинський, В. Швець, І. Іванець, І. Ходан, І. Рибчак.

С. Стрілиська Старі. Збірка: 4000 Н. Ревуцький; 3500 Т. Грицай; по 2000: Р. Ревуцький, М. Ревуцький, Гр. Мазовський, М. Копичин; по 1000: П. Мелех, Ів. Павлів, Андроняк, А. Горінь, Т. Горішний. М. Вовк, Гр. Телішевський, С. Базарник, Й. Зувар, Ілько Іванилів, І. Гузар, О. Ревуцький, П. Баковська, Т. Оліярник, Ф. Блажків, Ів. Ревуцький, В. Кібало, Невідомий, Діточий склеп, О. Вальчук; по 500: В. Трушляк, М. Мелех, П. Лободзінський, П. Гладкий, Ів. Базарник, В. Копичин, С. Ошуст, П. Федишин, Гр. Павлів, М. Замойський, М. Шиманський, І. Гірняк, Я. Швець, Ф. Березовський, М. Сухап; 400 І. Берчак; 350 А. Копичин; по 300: А. Лотоцький, Ів. Сухай, О. Шевців, О. Гузар, П. Наконечний; 250 Р. Мелех; 240 К. Мода; по 200: С. Ревуцький, Гр. Хемій, І. Пахольчишин, В. Хемій, І. Козар, Маркевич, С. Гузар, П. Блажків, Ф. Винницький, Ів. Кибало, О. Литвин, Хемій Ів., В. Копичин, Г. Гузар, Н. Андрунак, С. Хемій, Ів. Телішевський, О. Лис, В. Іваницький, М. Гузар, Н. Задорожна, С. Березовський: 150 А. Гузар; по 100: Дм. Турчин, О. Пахольчишин, Н. Онуфрій, М. Самус, Ф. Винницький, Ів. Небір, Ів. Прокопів, І. Гірняк, П. Гладкий, К. Шимальський, Коваль, А. Кібало. С. Хемій, М. Копичин, Шиманський М., Ів. Гірняк, Д. Шиманський, П. Дейнега, М. Мацушин, В. Гладкий, М. Дякун, О. Данилів, П. Заяць, В. Прокопів, С. Падучак, П. Падучак, К. Хемій, С. Чмир, М. Горішна, О. Серкез, Н. Саламін, Ю. Гузар, І. Довгий, С. Винарський, Д. Шевців, Ю. Пахольчишин, А. Мазовська, П. Шиманський, Задорожний, Ф. Хандій. Й. Кізима, О. Стрілковський, М. Копичин, О. Дяк, Н. Лабяк, Н. Пеліщук, Н. Гузар, П. Горінь, О. Трусяк, Г. Борик, Ів. Марусяк.

С. Мельниця. Збірка: 5000 Т. Павлюк нотар; 3000 о. А. Капустинський; по 1000: В. Сторожук, І. Голик, М. Николюк, Н. Козлів, І. Гуцуляк, П. Блищук, Н. Сухецький, І. Підгірняк, В. Січкарик, О. Касіян, А. Лажечка, О. Підвисоцький, Д. Юречків, І. Підгірняк, Гр. Петрів, Ф. Ковальчук, Н. Костюк; по 500: П. Андрійків, П. Николюк, Н. Голуб, Д. Базюк, М. Владишенський, П. Рухецький, І. Підгірняк, Н. Костюк, О. Левадний, С. Шпак, Є. Павлюк; 400 А. Варгатюк; 380 П. Іванюк; 300 М. Шевчук; по 200: В. Гарболінський, М. Кугаєвський, Д. Сторожук, П. Ковальчук, М. Бартошевська, А. Кугаєвська, О. Подольчук; по 100: Ф. Біялковський, М. Біялковський, В. Николюк, Е. Гарболінська, І. Владичинський, Ю. Якубовський, Ю. Якубовська, І. Дідичук, П. Візмяк, Д. Сарачинський, Ів. Обертинюк. М. Казимірик. Ш. Карнас, Н. Галеревич, А. Казимірик, Л. Бартошевський, Н. Міхалевський, Н. Гловацький, С. Ратковська, Н. Пехник, Ю. Цінс, П. Урбановський, Н. Юречків, І. Плішка, М. Сторожук, П. Махніцький, Д. Варгатюк, І. Вонсул, Ів. Голик, І. і В. Петрів; инші дрібними датками. Заг. сума 47.000. В збіжжу: В. Дідичук чверть кірця пшениці, чверть кір. жита і чверть кірця кукурудзи.

М. Броди і повіт: 95.633 збірка в м. Бродах; 20 173 збірка в с. Білявці через о. І. Прокопчука; 10.000 зб. в с. Боратин через о. Г. Казановського; 10.000 д-р Г. Жолнючук; 10.010 Старі Броди; 3.900 збірка в с. Кадлубиська через о. А. Кіналя; 2000 М. Ліщинська; 600 К. Сходоровська з Суховолі.

Міщан. Братство у Львові: по 5000 П. Карпяк, С. Кезик; по 2000; Гр. Пасічник, Л. Дзєдзінський, І. Чорній; 2500 С. Лаврів; по 1000: Т. Голіян, Т. Преторіюс, М. Кривецький, Я. Троян; 600 С. Щитинський; 500 Слухиняк; по 200: Качмарський, Ф. Левицький.

Долина. Збірка: 34.007 збірка в церкві в Долині; 8.550 збірка в церкві в Велдіжі; 7.600 збірка в церкві в Рахини; 6295 зб. в церкві в Надієві; 5000 зб. в церкві в Новошені; 4400 зб. в церкві в Турі малій; 4000 зб. в церкві в Ломині; 3016 Нар. українська школа в Долині; 2988 зб. в церкві в Яворові; 2375 зб. в українській нар. школі в Ломіні; 2074 зб. в церкві в Маклімовці; 2040 зб. в церкві в Якубові; 1545 зб. в церкві в Нагрин; 1000 зб, в церкві в Якубові. Поодинокі особи: 5000 А. Грицай, по 2000: о. Хавлюк М., М. Пачовський; по 1000: О. Майхрош, О. Шпіцер, М. Филипчак, М. Грицак, М. Притулякова, А. Стефанишин, Ів. Бойдуник, М. Антоневич, Я. Гладій, В. Павлусевич, О. Назаревич; по 500: М. Грабовська, О. Бойдуник, Т. Грибович, В. Антоневич, О. Гретчак, О. Медвідь, М. Бойдуник, Греща ківна, Яницька Костюк, Яницька, Л. Савчинський; 400 Альтбах; 230 Фойдуниківна; по 200: Голубівна, Гошовський Стефанишин; 155 Юревич; 140 Гібайлівна; по 100: Каськівна, Хащівська, Новак, В. Філян, Бойдуниківна, Гошовський, Довгань, Кобрин, Фрищин.

Переслано Кр. Союз. кред. у Львові, зложених на кн. ч. 6550. По 5000: В. Бачинський, Гр. Іванчук з Борислава; 3000 д-р М. Лозинський з Праги; по 2000: Е. Штронер з Рибча, Анастазія з Матвійчуків Стефурак Гвоздець замісць вінця на могилу матері, Ів. Глодзінський з Камінки струм.; по 1000: В. Лаврівський зі Львова, Н. Пшепюрський зі Львова.

150.500 австр. кор. збірка серед українських громадян у Відні зложена на руки п. Олександра Стрижака.

С. Заболотці. Збірка. 2370 збірка в церкві; 1100 о. Степанів; 1000 Шалайко Параскевич; 140 Т. Риндюк; по 100: Г. Сітка, Т. Швайка, Ж. Сітка, Степанків Франко; 2064 О. Маланюк від уч. І. дів. школи ім Грінченка у Львові.

М. Львів. 6000 д-р М. Вахнянин; 3000 П. Сосенко; 1000 д-р Ревюк.

Тов. „Сила" у Львові. По 1000: М. Ярка, С. Тлумак; 600 Ів. Стецик; 545 дрібні датки; по 500: І. Охримович, Т. Савка, М. Оловецький, М. Лялюк, Т. Бурак, Р. Лисяк, М. Маланчук, А. Прийма; по 300: А. Охримович, П. Хвостик; по 200: Ф. Цимбала, І. Тадера; по 100: А. Колтун, С. Крупко.

Збірка серед учителів львівського повіту на сходинах окр. Вид. В. П. У. 3000 В. Трусевич; по 1000: І. Синюта, М. Банахівна, О. Козаківна, В. Бень, Козаківна С., М. Арисинівна, М. Гаврихова, Р. Гаврих, Ф. Когут, В. Бурівна, Власійчук, К. Крижанівська, Климко Іван, Шубертівна, М. Кней, О. Островська; по 500: Галда О Галда Осип, Олекс. Стецько; 4 Дорош В.; 300 М Дорик; 200 Л. Боґеляк; 100 Г. Білик.

С. Ляшки яворівські. Збірка. 1500 К. Драбчук; по 1000: І. Вальчик, В. Пецюх, Сенько Пецюх, С. Пецюх. П. Поворозник, С. Шевчик, І. Хомик, П. Кудлак, Ілько Хомик; 710 О. Шамбеляна Телепа збірка в церкві; по 500: Г. Гереба, О. Вацишин, Т. Гаталяк, М. Гаталяк; 200 Гайовський Максим.

С. Криве пов. Скалат. Збірка. 4000 Василь Хлистун; по 3000 С. Хлистун, Ф. Хлистун, П. Хлистун; 2505 збірка в церкві; 2000 Е. Хлистун; по 500: К. Хлистун, П. Білик. С. Гульда.

С. Городниця. По 1000: М. Щербивовк, Гапа С., А. Цетнар, П. Цетнар.

Аматорський гурток в Сільці пов. Дрогобич: 15.000 виручка амат. гуртка від вистави в селі Болохівцях; 5000 виручка амат. гуртка від вистави в с. Сільці; 10.000 збірка в церкві в с. Сільці.

Збірка в повіті Турка. 110.000 збірка в м. Борині; 36.100 збірка в м. Сяніку; 10.000 зб. в селі Гнилі; 7.811 зб. в с. Бітлі; 5.767 зб. в селі Гусне нижне; 3.600 зб. в с. Яблонів; 1.758 зб. в с. Висоцьке вижн.; 1.116 зб. в с. Комарники.

ВП. Передплатників в Чехо-Словаччині присимо отсим складати передплату за наш часопис в Банку Чеських Леґіонів в Празі на конто Видавн. Спілки „Діло" у Львові, а нас повідомити листівкою. — *Адміністрація.* 1—4

ОПОВІСТКИ.

Тарнівська філія Т-ва допомоги біженцям з України. Цим доводимо до відома громадянства, що на орґанізаційних зборах нововибраної управи тарнівської філії Товариства допомоги біженцям з України вибраний головою тієїж управи проф. Іван Огієнко, заст. голови В. Сальський, секретар п. Дяків.

Ґімнастично-пожарниче Т-во „Січ" в Сороках львівських висловлює найщирійшу подяку Вп. п. д-рови Ром. Дашкевичеви, Кошовому пов. Січи у Львові за ласкавий Його труд при уладженню фестину, що відбувся 6. ц. м. в Сороках львівських. — Кошовий „Січи" в Сороках: Морд Іван. 342 1—1

Конкурс Кружок У. П. Т. в Снятині розписує отсим конкурс на: управителя ґімназійних курсів (4 кляси) і одного учителя математики від 1. вересня. Подання вносити до 25. серпня 1922 на руки Впр. о. Апольона Сімовича в Снятині. Платня після умови. 337 1—1

Оголошення. Дня 20. серпня ц. р. о год 10. перед полуднем відбудеться Зїзд безробітнього українського учительства в комнаті Товариства „Воля" у Львові, вул. Осолінських ч. 8. зі слідуючим дневним порядком: 1) Дотеперішні заходи і старання безробітнього українського учительства в справі відзискання службових прав, а становище шкільних властий супротинього. 2) Обдумання і вирішення нових способів для ведення дальшої акції в повищій справі. 3) Сполука безробітнього українського учительства з иншими безробітними українськими службовиками. 334

ЛИСТУВАННЯ.

(Запити і відповіди).

Замешкалі в Бразилії — шукають своїх:

Григорій Кушнір (Ifayopolis-Iracema Brasil Est. Sta Catharina) Романишина Микити, Пилипа і Івана Кушніра, або сестри з Заболотець пов. Броди.

Василь Сиротюк (Guajuvira — Brasil Est. Paranà) питається за свою родину у Веретелці к. Залозець.

Теодор Малецький (Prudentopolis-Ottubre — Brasil Est. Paranà) шукає Івана Малецького, Михайла Матвійців і Степана Лісового з с. Підгороде пов. Рогатин. 343 1—

Дрібні оголошення.

ПОТРЕБУЮЧИМ мати інформацію із варшавських судових інституцій і инших, залагоджує справи і уділяє поради Тимяк, емеритований судовий радник в Польщі. Адреса: Warszawa, Aleksander Siengalewicz. Nowy Świat. Nr. 16 m. 18. 339

ПРИГОТОВАННЯ до семінаріяльної матури буде вести фахова сила. Інформації: П. Горбачевська, Йосафата 8, Львів. 346 1—3

ЗДІБНА матуристка сем. глядає лекції на селі на цілий рік. Зголошення до Адміністрації „Гром. Вістника" під „Наука". 341 1—1

ХЛОПЦІВ до кушнівства прийму, вимагаю середну школу від першої, солідність, послух, сприт і поруку родичей. Львівські мають першенство. Карпяк, Курхова 11 а. 333 а) 1—5

ГЛЯДАЮ лекції на селі з низших кляс гімназ Адрес: Лев Целевич, Кути н. Черемошем, Канцелярія нотаріяльна. 348 1—2

УЧЕНИКИ (учениці) знайдуть умішення за харчі в Станиславові. Інформації: О. Гриневич, Торговиця 29. 281 2—3

ЦВІТ липовий, румянок, спориш та всілякі зела купує і платить найвищі ціни Г. Вольфман, Львів, вул. Францішканська 12. 321 2—3

ПРОДАМ Американцям дім з великим огородом в Сокалі. П. Мазурок 298 2—5

ПРИМІЩЕННЯ для двох учеників VIII. кл. не далеко головної гімназії глядаю. Ласкаві зголошення з поданням услівій: о. Зиновій Маркевич Новосілки п. Гологори к. Золочева. 278 3—3

ТОКАРНІ, Стругачки, Вертячки, Гиблярики, Тасьмові пили, Циркулярки, Кружляки, Вінди, Трансмісії, Паси поручає „Пільот". Львів Баторого 4. 1277б) 0—30

СОВІСТНОГО інструктора потребую для троїх дітий 1 з III. кл. виділової, 1 з IV. кл. гімн. 1 з II. кл гімн. Зголошення гр. кат. Ур. пар. в Турильчу п. Скала над Збручем. Наука від 1. вересня 1922. 262 3—3

ОДЕН або ДВОХ УЧЕНИКІВ із VI. кл. евентуально із VII. кл. української гімназії найде добре приміщення. Інформації уділить Вп. п. Е. Головкова. Ринок ч. 10. 332 2—3

ПРАСИ до виробу цементових дахівок продасть зараз „УБУС", Львів, вул. Осолінських 6. XVI. 3—3

УРЯДНИЧА родина прийме учеників на мешкання. Безплатна поміч в науці. Стецьків, Королевої Ядвиги 38 А, партер. 283 3—3

СПРАВНИК з бранжі залізної, обзнакомлений з калькуляцією, бухгальтерією, матурист зі знанням мов, стеноґраф, змінить посаду. Листи до Адміністрації під „акуратний". 276 3—3

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

ДЕНТИСТ

Д-р Іван Бережницький

виїхав і поверне до Львова дня 1. вересня ц. р. 335 1—1

Дійсність! НЕ ЛИШЕ МАРНА РЕКЛЯМА! - - Дійсність!

Жакети вовняні	7.000	Мп.	Сукні трикот. шовк.	11.700	Мп.
„ дзвонові ґмал.	10.000	„	„ „ гафт.	12.200	„
„ дзвон. віден. фас.	9.200	„	„ „ тасьмами	17.700	„
„ „ моделі	12.700	„	„ „ комбінов.	17.700	„
„ плащі ґімаляя	12.700	„	„ „ довгі з рук.	14.100	„
„ плащі моделі	15.700	„	„ „ в паси	27.700	„
„ чисто вовн. тасьми	14.700	„	„ „ моделі	28.700	„
„ чисто вовн. в паси	14.700	„	„ „ заграничні	23.700	„
„ чисто вовн. гафт.	8.700	„	„ „ спортові	16.700	„

МАҐАЗИН МАННЕРА

346 1—1 **ЛЬВІВ, СИКСТУСЬКА 2.**

УВАГА! Прошу прийти переконатися, що продаємо найдешевше. — Не належимо до фірм, які лише баламутять своєю рекламою і продають 25 проц. дороще від нас. У власнім інтересі уважайте на фірму: **МАҐАЗИН МАННЕРА, вул. СИКСТУСЬКА 2.**

: СОЛОНИНУ : і вудженину

спілкам і кооперативам поручає

ФАБРИКА ВУДЖЕНИНИ

Петро Майка

344 В ТЕРКОПОЛИ. 1—3

„Полотно" Львів, Зіморовича 20.

XII. поручає: 9—15

полотна, цайґи, сукна, мотузяні вироби.

СПЕЦІЯЛІСТ СКІРНИХ І ВЕНЕР. НЕДУГ

Д-р Н. Ґольдштайн

б. елев від. і берл. клінік ординує для жінок 10—12, для мущин 2—5 **ЛЬВІВ, вул. КРАШЕВСЬКОГО 3.** 155 10—16

ДИВАНИ, ХІДНИКИ, ПОРТІЄРИ, ФІРАНКИ, ЦЕРАТИ І ЛІНОЛЕУМ, капи на ліжка, колдри, коци, дреліхи на матраци, матерії і плюші на покриття меблів 1—5

поручає - - **С. ВАЙСС** ЛЬВІВ, Сосклад тапет бєского 2. Власне декораційне заведення. 320

ПОЗІР! Нововідкрита в Галичині КООПЕРАТИВИ!

Фабрика гребенів і рогових артикулів

„КЕРАС" виробляє товари, що під зглядом якости стоять вище заграничних товарів і в порівнанню з заграничними цінами калькулюються значно дешевше з тої причини, що відпадає вартість цла і коштів транспорту.

Фабрика приймає замовлення лише **ГУРТОВНО.** Мета фабрики — задоволнити під кождим зглядом своїх відборців. 336 1—10

Замовлення просимо надсилати до БЮРА ФАБРИКИ:

ЛЬВІВ, вул. ЛИЧАКІВСЬКА ч. 75. — — — —

ВОЛЬ. КУРЦ І С-ка Фабрика гребенів і рогових артикулів — — — **„КЕРАС".**

Конкурс.

„Сокіл-Батько" у Львові розписує отсим конкурс на посаду концептового канцелярійного урядника обізнаного з організаційними справами. Час праці та платня після умови. Подання з долученням відповідних документів та услівій вносити найдальше до дня 25. серпня ц. р. до Канцелярії „С.-Б." при вул. Руській ч. 20.

ЗА СТАРШИНУ „СОКОЛА-БАТЬКА":

М. Заячківський вр. голова. **К. Єзерський** вр. справник.

274 3—3

До Комітету,

який в неділю 29. липня ц. р. уряджував фестин на площі „Сокола-Батька" на дохід біженців з України.

Звертаємось (підчас коли всякі устні просьби остали безуспішні) отсею дорогою з проханням звернути нам мідяний бальон з содової води, бо ми жертвували „ґратіс" на цілі Т-ва тільки содову воду — а не бальон.

340 1—1 З поважанням

Ол. Гірняк і С-на.

Поцинковану ТЕШИНСЬКУ БЛЯХУ до кріття дахів

продає по денних цінах

А. ОНПИШ і Ска

торг. пром. Спілка з обм. пор.

ЛЬВІВ, вул. Осолінських 15. II. п. 294 3—6

ПОЗІР КУПЦІ І СІЛЬСЬКІ КРАМНИЦІ!

312 Набувайте всі ґалянтерійні товари — — в гуртівнім складі — — 2—3

Н. І А. Прейсс у Львові, Пасаж Феллерів ч. 4., вхід від вул. Леґіонів ч. 35.

ОКАЗІЯ! **Важне для всіх!** ОКАЗІЯ!

Мимо шаленеї доріжні висилаю як передтим 3 метри чорного сукна з чистої вовни, надається на футра, загортки, осінні убрання за 10.500 мп. за посліплатою 314 2—3

Фабричний склад сукна **Симеона Іванкова** в СТРИЮ, вулиця Трибунальська 8.

Земельний Банк Гіпотечний Со. Акц. у Львові

відкрив дня 10. серпня свою

:: Аґенцію в Станиславові ::

345 1—4 при площі Пілсудского ч. 4.

Купно і продаж всіляких валют, девіз (чеків) і переказів по денному курсі. **Купно американських чеків без огляду на авізо.**

Складайте жертви на Рідну Школу.

Капелюхи мужеські, жіночі і дітячі детайльно і гуртом по фабричних цінах продають — — — складниці — — —

пл. Марійська 8, Казимирівська 25, Фабрика Бальонова 3.

І. Краєва фабрика капелюхів **РУДОЛЬФА НАЙВЕЛЬТА** XX 0—15

ТАПЕТИ В НАИБІЛЬШІМ ВИБОРІ — — —

ЦЕРАТИ ВІДПАСОВАНІ І НА МЕТРИ, — —

фіранки, портієри, хідники, дивани, лінолеум, капи на ліжка, обруси, меблеві матерії, сінники росгарові, матераци і т. п.

Е. КІЧАЛЕС І А. МАРҐУЛІЄС

246 Львів, Сикстуська 18. 4—8

Присилайте передплату!

ШЕВСЬКА РОБІТНЯ

— СОЮЗА УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ —

прийме сейчас вправного

шевського челядника і прикравача

під добрими услівями. Зголошення з документами в Союзі Українських Інвалідів, Львів, вул. Руська 3, II. між 9—2 год. XXI 6—6

Закуплю кожду кількість льняної немоченої соломи, льняної моченої соломи, льняне повісмо нечесане і чесане — плачу готівкою на місци

293 **В. ВОЛЯНСЬКИЙ** 3—3

ЛЬВІВ, Кордецького 12.

Шкільні підручники

для ґімназій і учительських семінарій як також книжки для шкільної лектури

267 замовляти можна 3—6

у Івана Калиновича, Золочів

Замовляйте і впроваджуйте!

Одиноке Українське Видавництво У.П.Т. „БУКВАРА" укладу Крушельницького, Лепкого, Поповича, апробованого львівською Кураторією для народніх шкіл. Ціна за примірник 150 мк. п. Перепродавцям значний опуст. Замовляти можна в книгарні ім. Шевченка у Львові, в книгарні Н. Айзенштайна і Українській Книгарні в Станиславові. 338 1—1

КІНОТЕАТРИ

КОПЕРНИК І УТІХА

висвітлюють від вторку 15. серпня 1922. року надзвичайно інтересну, чуттєву драму на 5. дій п. з.

ВЕЛИКИЙ МУЧЕНИК ПОЧУВАННЯ

(МОЦАРТ).

Видає і за редакцію відповідає Олекса Кузьма

З друкарні Спілки „Діло".

BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA KUL